

ஒப்பீலக்கியம்

பகுதி - III MBE4 கற்பித்தல் 5 துப்புரவி 4 பாடக்குறிப்பு லை 10KP3TELT4

தோக்கம் : ஒப்பீலக்கிய மரபுகளை மாணாக்கருக்குக் கற்பித்தல்.

பயல் : பீறமொழிகள் மற்றும் பல்வேறு இலக்கியங்களைப்பற்றிய அறிவைப் பெறுதல்.

அலகு - 1

ஒப்பீலக்கியம் - சொற்பொருள் விளக்கம் - ஒப்பீலக்கியத்தில் பண்பும் பயனும் - மூலகை இலக்கியம் (தேசிய இலக்கியம் - உலக இலக்கியம் பொது இலக்கியம்) ஒப்பீலக்கியத்தில் அறிவியல் அணுகு முறைகள்.

அலகு - 2

நயிழில் ஒப்பீலக்கியத்தில் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - பன்மைய உரையாசிரியர், நயிழ்ப்புலவர் முதலியோரின் ஒப்பீலக்கிய தோக்கு - வ.வே.க. ஜயர், லை வையாழிப்பிள்ளை, பாக்டர். க. கைலாசபதி, தனிநாயக அடிகள் முதலானோரின் ஒப்பீலக்கியத் தொண்டு - அன்மைக் கால ஒப்பீலக்கிய வளர்ச்சி.

அலகு - 3

இலக்கிய வகைகள் - வகைக் கொள்கைகள் - அடிக்கருத்தியல் - அடிக்கருத்தும் குறிப்பொருளும் - தொன்மை தொன்மை வகைகள்.

அலகு - 4

தொல்காப்பிய பெயர்மட்டியும் வி.மொழி இரசக் கோட்பாடும் - கம்பனும் வாலக்கியம் திருக்குறளும் பீற மொழி நீதி இலக்கியங்களும் (வி.மொழி - இலத்தீன், சீன அற நூல்கள்).

அலகு - 5

நயிழ் வீரபகப் பாடல்கள் - நயிழ் முல்லைத்திணைப் பாடல்களும் கிரேக்க முல்லைப் பாடல்களும் - சங்கப் பாடல்களும் கிரேக்க (லிரிக்) தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களும் - கம்பனும், மில்டனும் - பாரதியும் - ஜெல்லியும், - பாரதியும் விட்டமனும், - இளங்கோவும் - ஜெகதீசுவரரும், - தற்காலத் நயிழிலக்கியங்களில் மேலை நாட்டுத் தாக்கம்.

பரிணை நூல்கள் :

1. ஒப்பீலக்கிய அறிமுகம் - பாக்டர். தயிழைச்சாலை
2. ஒப்பீலக் இலக்கியம் - பாக்டர். கைலாசபதி
3. ஒப்பீலக்கியக் கொள்கைகள் - பாக்டர். ம. திருமலை
4. ஒப்பீலக் காலம் - பாக்டர், லை வையாழிப்பிள்ளை
5. ஒப்பீலக்கியம் - வைசகிதானந்தம்
6. க.த.திருநாவுக்கரசு, நித்தியமலை - நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

முன்னுரை

ஒப்பிலக்கியக் கொள்கைகள்

இலக்கிய உலகில் ‘ஒப்பிலக்கியம்’ என்னும் புதியதொருதுறை வளர்ந்து வருகிறது. தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை ஒப்பியல் முறையானது இலக்கிய, இலக்கணங்களுக்குள் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. தனியொருதுறையாக சமீப காலந்தொட்டு ஆய்வறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இருவேறு இலக்கியங்களைக் கொண்டு ஆய்வுசெய்வது ‘ஒப்பிலக்கியஆய்வு’ எனப்படும்.

தொல்காப்பிர் வடமொழி தமிழ்மொழி இரண்டனையும் பல இடங்களில் ஒப்பீடுசெய்து கூறியுள்ளார். எழுத்துக்களுக்கு மாத்திரை கணக்கிடும் பொழுது உள்ளெழும் காற்றையும் சேர்த்து அளவிடுதல் வடமொழிமரபு. புறத்திசைக்கும் ஒலியளவை மட்டுமே கணக்கிடுவது தமிழ் மரபு என்று தொல்காப்பியர் ஒப்பீடு செய்கின்றார். இதைப் போல் பல்வேறு இடங்களிலும் கூறியுள்ளார்.

பதினைந்து மொழிகளுக்கு மேல் அறிந்தவர் பாரதியார். அவர்,

“யாமறிந்தபுலவரிலேகம்பனைப்போல்

வள்ளுவர்போல் இளங்கோவைப்போல்

பூமிதனில் யாங்கணுமேபிறந்ததில்லை

உண்மைவெறும் புகழ்ச்சியில்லை”

என்று பிறமொழிகளோடு தமிழ்மொழியை ஒப்புநோக்கி உயர்வு கூறுகின்றார்.

திராவிடமொழிக் குடும்பத்தின் உறவு நிலைகளை ஒப்பிட்டுக் காட்ட கால்டுவெல் தமிழுக்குக் கிடைத்தார். திராவிடமொழிகளின் அடிச்சொல் அகரவரிசை ஒன்றைத் தொகுக்க மொழியறிஞர்கள் எமனோவும்-பர்ரோவும் கிடைத்தனர். இவர்களின் மூலம் திராவிடமொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் வளர்ந்தது. இவ்வாறு திராவிடமொழிகள் உலகமொழிகளோடு தமிழ் இலக்கியங்களையும் ஒப்புநோக்கி திராவிடமொழிகள் உலகமொழிகளோடு தமிழ் இலக்கியங்களையும் ஒப்புநோக்கி ‘திராவிடமொழிகளின் ஒப்பிலக்கியம்’ என்னும் விரிவானதொரு துறையை நோக்கித் தமிழ் இலக்கிய உலகம் நகர்ந்து கொண்டுள்ளது.

தனிநாயக அடிகளார், டாக்டர் மு.வரதராசனார், டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், டாக்டர் க.கைலாசபதி, பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் போன்றோர் ஒப்பிலக்கியத் தமிழ் அறிஞர்களாவர். இவர்கள் ஒப்பிலக்கியத் துறையில் செய்தபணிகள் பாராட்டற் பாலது.

ஒப்பிலக்கியத்தின் பண்பும் பயனும்

ஒப்பிலக்கியம் என்பது என்ன?

‘Comparative Literature’ என்ற வார்த்தை ஆங்கிலத் தொடரை ஒப்பியல் இலக்கியம் என்று டாக்டர் க.கைலாசபதி தமிழ்ப்படுத்தினார். ரெனிவெல்லாக்கும், ஆஸ்டின்வாரனும் எழுதிய ‘Theory of Literature’ என்ற நூலை இலக்கியக் கொள்கை எனத் தமிழ்ப்படுத்திய குளோரியா சுந்தரமதி ‘ஒப்பிலக்கியம்’ என்ற சுருங்கியத் தொடரை எடுத்தாண்டார்.

ஒப்பிலக்கியம் என்பது இன்று இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஒரு தனித்துறை. அறிவியல் நோக்கும் புதுமைப் பார்வையும் முருகியல் நுகர்வும் பின்னிப்பிணைந்ததே ஒப்பிலக்கியம் ஆகும்.

ஒப்பீடு கலை மனித மனத்தில் ஆழப்பதிந்துள்ள பண்புகளில் ஒன்று. ஓரினப் பொருள்களைக் கண்டால் அவற்றுள் சிறந்தது இது, மற்றது இது என ஒப்பிட முந்துகிறது மனித மனம். ஒப்பிடுதல் என்பது மனிதனின் இயல்புணர்ச்சிகளில் (Instinct) ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

இலக்கிய ஆய்வு நெறிகளில் ஒன்றாகவே ஒப்பிடுதல் உள்ளது. மற்றும் பகுத்து ஆராய்தல், கொள்கை காணல், தொகுத்து நோக்கல் என இன்னோரன்ன பல நெறிகளில் ஒப்பிடுதலும் உண்டு. ஒப்பிடுதல் இன்று தோன்றிய நெறி எனவும் கூறுதல் இயலாது. தொன்றுதொட்டே இம்முறை கையாளப்பட்டு வருகிறது. இலக்கணத்தில் தகுந்த நூலில், சமய நெறியில், அறிவியலில் எல்லாம் இவ்வொப்பீடு மிகவும் பயன்பட்டு வந்திருக்கிறது. இறுதியாக அது இலக்கியத்திலும் இடம்பெறத் தொடங்கியிருக்கிறது.

வேற்றுமையணியும் ஒப்பிலக்கியமும்

ஒப்பிடப்படும் இரண்டு பொருள்களிடையே, ஏதேனும் ஒரு பொதுத்தன்மை – பொதுக்கூறு இருக்க வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, வேற்றுமையணிக்கு இலக்கணம் கூறவந்த தண்டியாசிரியர்,

“கூற்றினும் குறிப்பினும் ஒப்புடை இருபொருள்

வேற்றுமைப் படவரின் வேற்றுமை யதுவே” (நூ.23)

என்கிறார். இதில் ஒப்புமை இரண்டு பொருள்களில் வேற்றுமை காண வேண்டும் என்று ஆசிரியர் விதித்தமை நோக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியரின் இலக்கண ஒப்பீடு

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரப் பிறப்பியலில் எழுத்துக்களின் பிறப்புப்பற்றிக் கூறி முடிக்கும்பொழுது, வடமொழி, இலக்கண முறையுடன் தொல்காப்பியர் ஒப்பிடுகின்றார்.

எழுத்துக்களுக்கு மாத்திரை கணக்கிடும்பொழுது உள்ளெழும் காற்றையும் அளபு கொள்ளுதல் வடமொழி மரபு என்றும், புறத்திசைக்கும் ஒலியளவையே கணக்கிடுவது தமிழ்மரபு என்றும் ஆசிரியர் வேறுபாடு காட்டுகின்றார்.

“எல்லா எழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி எழுதரு வளியின்
பிறப்போடு விடுவழி உறழ்ச்சி வாரத்து
அகத்தெழு வளியிசை அரித்தப நாடி
அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே
அ.திவண் நுவலாது எழுந்துபுறத்து இசைக்கும்
மெய்தெரி வளியிசை அளவு நுவன்றிசினே”

(தொல்.எழுத்து,நூற்.102-103)

இங்கு வடமொழியில் எழுத்துக்கு எப்படி மாத்திரை கணக்கிடுகிறார்கள் என்பதைத் தொல்காப்பியர் ஒப்பிட்டுள்ளார்.

தொல்காப்பியரின் இலக்கிய ஒப்பீடு

அகத்திணை இலக்கியத்தில் களவு என்ற கைகோளை விளக்க வந்த ஆசிரியர், வடமொழியில் உள்ள காந்தருவ மணத்துடன் அதை ஒப்பிட்டார். தமிழக களவிற்கும் வடமொழிக் காந்தருவத்திற்கும் ஒற்றுமையும் உண்டு. வேற்றுமையும் உண்டு. பிறர் அறியாமல், பெற்றோர்க்கும் தெரியாமல் காதலர் தாமே மணம் செய்து கொள்வது என்பதே அது. இக்களவு பின்னர்த் திருமணத்தில் நிறைவுற வேண்டும். களவு திருமணத்திற்கு வழியே தவிர்க்களவே திருமணமாகாது. வடமொழியிலோ காந்தருவம் என்பது ஒரு மணமுறை. அதன்பிறகு சடங்கு என்ற ஒன்றும் இல்லை. எனவே காமக்கூட்டம் என்ற பொதுக்கூறு ஒன்றை மட்டும் தாம் ஒப்பிடுவதாகத் தொல்காப்பியர் தெளிவுபடக் கூறுகின்றார்.

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம் காணுங் காலை
மறையோர் தேயத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”

(தொல்.பொருள், நூ.1038)

காமக்கூட்டம் காந்தருவர் வழக்கம் என்பதே ஒப்புமை. ஆனால் இந்தப் பொதுக்கூறு ஒப்புமையைத் துலக்கிய தொல்காப்பியம், பிற இடங்களில் கூறும் விளக்கங்கள் இவற்றிடையே உள்ள வேறுபாட்டையும் புலப்படுத்தவில்லை.

இன்றைய நிலை

இன்று ஒப்பிலக்கியத்தை எல்லையற்ற பரப்புடையதாய் வளர்ந்து வருகிறது. இலக்கிய திறனாய்வுதான் இவ்வாறு புதிய பெயருடன், புதிய நோக்கும் போக்கும் உடையதாய் மாறிப் புதிய பெயரைப் பெற்றுள்ளது.

ஒப்பிலக்கியத்தின் தலையாய பண்புகள் இரண்டு:

1. உலகளாவிய நோக்கில் இலக்கியத்தை அணுகுவது (International perspective)
2. அறிவியல் நெறிமுறைப்படி ஆராய்வது (Scientific approach)

கணக்கு, உளவியல், உயிரியல், வேதியியல், பூதவியல் என்பன போன்ற அனைத்து அறிவியல்களுடன் பொருத்திப் பார்க்கும் அளவு இன்று இலக்கிய ஆய்வு விரிவடைந்து செல்கிறது.

மொழி ஒப்பீட்டியல் (Comparative Linguistics) போல இலக்கிய ஒப்பீட்டியலிலும் இன்று உலகெங்கும் கிளைத்துப் பல்கித் தழைத்தோங்குகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஒப்பாய்வு ஏன்?

திறமையான புலமையெனில் பிற மொழியாளரும் போற்றும் வண்ணம் நம் சீமைகளையும் நீமைகளையும் எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் பெறவேண்டும். இன்றைய ஒப்பிலக்கிய நெறிமுறைகள் அதற்கு உறுதுணை புரிவன என்பது உறுதி. 'தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறந்தவை இவை இவை' என்று புள்ளி விவரத்தோடு எடுத்துக்கூறும் ஆற்றலை நாம் பெறுவதற்கு இதுவே வழியாகும்.

ஓவியம், சிற்பம் போன்ற நுண்கலைகளின் இயல்பு தமிழகத்திலும் உண்டு. அக்கலைகளின் தாக்கத்தை இலக்கியங்களில் கண்டறிவது பேருவகை நல்கும். சங்க இலக்கியத்தை டாக்டர் தெ.பொ.மீ தஞ்சாவூர்க் கோபுரத்திற்கும், மறைத்திரு தனிநாயக அடிகளார் நீண்ட தமிழ்ப்பாடல்களின் கட்டமைப்பைக் கோபுரத்தின் கட்டமைப்பிற்கும் ஒப்பிட்டுள்ளனர். மருத்துவமும் தமிழும், வானுநாலும் தமிழும், அறிவியலும் தமிழும் என இவ்வாறு இருதுறை வல்லுநர்கள் பெருகித் தமிழ் இலக்கிய ஒப்பீட்டில் ஈடுபடுவாராயின், தமிழ் இலக்கியச் சிறப்பியல்புகள் நாம் துல்லியமாய் எடுத்துக்காட்டுதல் கூடும்.

ஒப்பிடுவது மனித மனத்தில் ஆழப்பதிந்துள்ளது. தருக்கம், சமயம், அறிவியல் போன்ற பிற துறைகளில் எல்லாம் பயன்பட்ட பிறகே, ஒப்பியல் நெறி இலக்கியத்துறைக்கு வந்துள்ளது. ஒப்பிடப்படும் இரு பொருள்களிடையே ஏதேனும் ஒரு பொதுமைக்கூறு இருத்தல் வேண்டும். அடிப்படையான ஒப்புமைக்கூறு எதுவும் இல்லாமல் இரு பொருள்களை ஒப்பிடுதல்

என்பது கேலிக்கூத்து. இன்று கிடைக்கும் தமிழ் நூல்களில் முதலாவதாக வைத்து எண்ணப்படும் தொல்காப்பியத்திலேயே இலக்கண, இலக்கிய ஒப்பீடுகள் காணப்படுவது போற்றுவதற்குரியது. பல்வேறு நிலைகளில் பெற்ற கருத்துக்கள் அனைத்தும் ஒன்றுபட்டே ஒப்பியல் இன்று தனித்துறையாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

“ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டு எல்லையைத் தாண்டி இலக்கியத்தை, ஆய்வதே ஒப்பிலக்கியம் ஆகும். மேலும் ஒரு பக்கம் இலக்கியத்தையும் மறுபக்கம் அறிவியல் துறைகள், சமய நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றையும் வைத்துக்கொண்டு, அவற்றிற்கிடையே உள்ள உறவுகளை ஆய்வதும் அதில் அடங்கும். அங்ஙனம் இலக்கியத்துடன் ஒப்பிடக்கூடியவை கலைகள் (ஒவியம், சிற்பம், கட்டிடக்கலை, இவை போல்வன) தத்துவம், வரலாறு, சமூக அறிவியல்கள், அறிவியல்கள், சமயம் முதலியனவாகும்”

-ஹென்றி ரொமாக்கு

“ஒப்பிலக்கியம் உலக நோக்கில் இலக்கியத்தை அணுகி ஆராய வேண்டும். இலக்கியப் படைப்பு அனுபவம் அனைத்தும் ஒன்றே என்ற மனவுணர்வுடனும் இலக்கியத்தை அணுக வேண்டும்”

-ரெனி வெல்லாக்கு

“இத்தகு மனங்கவரும் புதிய முடிவற்ற ஆய்வுக்களமாக ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வுத்துறை விளங்குகிறது”

-பிரெடெரிக்

ஒப்பிலக்கியத்தின் பண்பும் பயனும்

“ஒப்பிலக்கியம் இறுதியில் உலக இலக்கியக் கோட்பாட்டிற்கு நம்மை இட்டுச் செல்லுதல் வேண்டும்”

-இப்போலைட்டுத் தெயின்

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை

பண்பும் பயனும் அது”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இல்வாழ்க்கைப் பண்பு அன்பு, இல்வாழ்க்கைப் பயன் அறன் என்ற தெளிவு உணரற்பாலது. அதுபோல் ஒப்பிலக்கியப் பண்பு எது, பயன் எது என்பதை நாம் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளுதல் நலம்.

ஆங்கிலத்தில் ஒப்பிலக்கியக் கோட்பாடுகளை விளக்கும் நூல்கள் கணக்கற்றவை தோன்றியுள்ளன. கருத்து வேறுபாடுகள் பல தோன்றிப் பிணைந்தும் இணைந்தும் வளர்ச்சியுற்று இன்று ஒப்பிலக்கியம் தனித்துறையாகக் கால்கொண்டுள்ளது. தமிழில் தனித்துறை (Discipline) என்ற தனித்துவம் அல்லது முழுமை இதற்கு ஏற்படாததால் இதனை

விளங்கிக் கொள்வதில் பல இடர்ப்பாடுகள் நேர்கின்றன. சிலர் இத்துறையை எள்ளி நகையாடவும் துணிகின்றனர். எனவேதான் மேலும் மேலும் இதனை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. விளக்கியுரைக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது.

ஒப்பிலக்கியப் பண்பு

உலக நோக்கில் இலக்கியத்தைப் பார்க்கும் (International perspective) பண்பை ஒப்பிலக்கியத்தின் தலைசிறந்த பண்புகளில் ஒன்றாகக் குறிப்பிட வேண்டும். நாடு, இனம், மொழி ஆகியவற்றைத் தாண்டிய பார்வை என்பது அரிய ஒன்று. ஒப்பிலக்கியம் அதை நல்குகிறது. இங்ஙனம் பார்க்கும்போது அவற்றின் பொதுமைப்பண்புகளையன்றிச் சிறப்புப்பண்புகளும் மேலோங்கி நிற்கின்றன. அவற்றைப் பற்றிய மொழிப்பிரிவுகள், நாட்டுச்சாயல்கள், இன வண்ணங்கள் ஒருபுறம் உணரப்படினும், மறுபுறம் அவற்றின் பொதுமை நன்கு உணரப்படுகிறது. இத்தகைய உலக நோக்கு மனிதனை நல்வாழ்வுக்கு இன்றியமையாததாலின், இத்துறை இன்று தானாகவே கால்கொண்டு உலகெங்கும் வளர்கின்றது.

அடுத்ததாக அறிவியல் வழி ஆய்வு அல்லது அணுகுமுறையினைக் (Scientific approach) குறிப்பிடலாம். அறிவியலை எங்ஙனம் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டுச் சான்றுவழி நின்று, கண்ணுக்கு மெய்யாய் ஆராய்கிறோமோ, அதுபோலவே இலக்கியத்தையும் ஆராய முனைகின்றது இக்கோட்பாடு. பலமுறை சோதித்தறிய இடம் கொடுத்துத் திரும்பத் திரும்பச் சோதித்தாலும் அது முறைப்பட்ட செயல்முறை. ஆனால் ஒரே மாதிரியான முடிவையே தரக்கூடியதாக அமைவதே அறிவியல் ஆய்வு முறையாகும். பகுப்பாய்வு, பரிணாமவழி ஆய்வு, செய்யும்முறை ஆய்வு என இவ்வாறு அறிவியலாய்வு விதிகளும், வழிமுறைகளும் இலக்கியத்திலும் பின்பற்றப்படுதல் கூடும் என மேலை ஒப்பீட்டாய்வாளர் பலர் மெய்ப்பித்துள்ளனர்.

மொழி வேறுபாடு காரணமாகவும், இன வேறுபாடு காரணமாகவும் இலக்கியங்களிடையே தோன்றுகிற வெறுப்புணர்வையும் காழ்ப்பையும் இக்கோட்பாடு அகற்ற முயல்கிறது. சிலருக்குத் தம் மொழி இலக்கியங்களில் மட்டுமே ஈடுபாடும் பற்றும் உண்டு. அஃது இயற்கையே. சில சூழ்நிலைகள் காரணமாகப் பிறமொழி இலக்கியங்களை அவர்கள் வெறுக்கப் பழகிவிடுகின்றனர். வேறு சிலர் பிறமொழி இலக்கியங்கள் அளவுக்கு மீறிப் போற்றித் தமது மொழி இலக்கியங்களைத் தாழ்வாக நினைக்கின்றனர். இலக்கியம் அனைத்தும் ஆலமரம்தான் என்ற எண்ணம் பதிந்துவிடின், வெறுப்புக்கும் காழ்ப்புக்கும் இடமிராது அன்றோ?

காரல் மார்க்கம் ஏஞ்சல்கம் தமது பொதுவுடைமைக் கொள்கை அறிக்கையில் பிறவுடைமைகள் போல அறிவுடைமையும் உலகப் பொதுவாக வேண்டும் என வற்புறுத்தியுள்ளனர் என்பர். இதற்கு இவ்வுலக நோக்கும் அறிவியலாய்வும் இட்டுச் செல்வனவாதலின், இவற்றை நாம் இங்கு ஒப்பிலக்கியத்தின் அடிப்படைப் பண்புகள் என அறிந்து கொள்ளுதல் நலம்.

ஒப்பிலக்கியத்தின் பயன்

தொல்காப்பிய உவமவியலின் தொடக்கத்தில் உவமையின் பயன் இன்னது என விளக்க வந்த இளம்பூரணர் புலனல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கு இன்பம் பயத்தலும் உவமையின் பயன் என்றார். அ.தாவது மேன்மேலும் ஒன்றை விளங்கிக்கொள்வது முதற்பயன். அதனால் பெறும் சுவையில் மூழ்கி இன்புறுவது துணைப்பயன். ஒப்பிலக்கியமும் முதற்கண் இலக்கியத்தில் பொதுமைப் பண்புகளையும் சிறப்பியல்புகளையும் வேறுபடுத்திக்காட்டி அதனை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள உதவுகிறது. இது விளங்காதவர்கள் சிலர் 'ஒப்பிடுவதால்' என்ன பயன்? என உசாவுகின்றனர். சிலப்பதிகாரத்தைத் தனியே கற்பதற்கும் அதனைக் கிரேக்கத் துன்பியல் நாடகங்களுடனும் சேக்ஸ்பியருடைய நாடகங்களுடனும் ஒப்பிட்டுக் கற்பதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. காப்பியக் கட்டமைப்பு, நாடக அங்கத அமைப்பு, காட்சிப்பின்னல், உரையாடல், மெய்ப்பாடு இன்னோரன்னவற்றை நாம் முன்னிலும் மிகுதியாக விளங்கிக் கொள்ள ஒப்பீடு உதவுகிறது. ஒருவகை நெல்லின் சிறப்பைக் கூட இந்த நெல் இப்படி அது அப்படி என ஒப்பிட்டால் தானே ஒன்றன் பண்பும் பயனும் முழுவதுமாகப் புலனாகின்றன. எனவே ஒன்றைத் தனியே அறியும் பொழுது அரைகுறையாகத் தான் அறிந்து கொள்கிறோம். பிறவற்றோடு ஒப்பிடும்போதுதான் அது பற்றிய அறிவு முழுமை நோக்கில் திரும்புகிறது. எனவே இலக்கியத்தை முழுவதுமாகப் புரிந்து கொள்ளுதல் என்பதே இதன் முதற்பயனாகும். இலக்கியத்தினால் உளதாகும். முருகியலுணர்ச்சியைப் பெற்று இன்பம் துய்த்தல் இதன் துணைப்பயனாகும். ரெனி வெல்லாக்கு அவர்களின் இக்கருத்து ஒப்பிலக்கியத்தின் பயன் இலக்கியத்தை நன்கு விளங்கிக்கொள்ளுதலும், முருகுணர்ச்சியைப் பெற்று இலக்கிய இன்பம் துய்த்தலும் என்பது முன்பு காட்டிய இளம்பூரணர் கருத்துடன் இயைபுடையதாய் இருப்பது நோக்கத்தக்கது. ஒன்றையொன்று ஒப்பிடும் உவமையின் பயனே ஒப்பிலக்கியத்தின் பயனுமாகும் எனில் மிகையாகாது.

ஒப்பிலக்கியத்தின் பிறிதொரு பயன் இலக்கியப் படைப்பாக்க முறையை (Creative process) அறிவதும் அறிவிப்பதுமாகும். அது இலக்கியம் சமுதாய விளைவு என்பதைக் காண்கிறது, நாட்டுப்பாடலுடன் இணைத்து நோக்குகிறது. இலக்கியப் பொதுப்பண்புகளில் நாட்டம் செலுத்துகிறது. இலக்கியத் தோற்றத்தின் அடிப்படைக் காரணமாகிய உளவியலுடன், துணைக்காரணங்களாகிய நுண்கலைகளுடன் அதனை வைத்து ஆராய்கிறது. இங்ஙனம் ஒப்பிலக்கிய ஆய்வின் பல கூறுகள் இலக்கியத்தை அக்குவேறு ஆணிவேறாக அலசி ஆராய்வதனால் அதன் படைப்பாக்க முறையை அறிய அவை துணைபுரிவனவாகின்றன எனலாம்.

ஒப்பிலக்கியத்தின் பயன் அது திறனாய்வைப் பயனுள்ள பல வழிகளில் திருப்பியமையே எனவும் கூறலாம். இலக்கியம் அனைத்திற்கும் உள்ள பொதுப்பண்புகளையும்

அது நாடுகிறது. சிறப்புப் பண்புகளையும் அது கண்டுகொள்கிறது. மரபு எது? மாற்றம் எது? என்பனவற்றையும் அது தெளிவாக அறிந்து தெரிவிக்கின்றது.

தமிழில் ஒப்பிலக்கிய ஆய்வின் பயன் பெரிது. ஏனெனில் உண்மையான அருமை பெருமைகளை எடுத்துக்காட்டி, மெய்ப்பிக்க இது போன்ற ஆய்வு முறைகள் தமிழில் இன்று வரை பின்பற்றப்பட்டில். உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஆய்கின்ற நிலைமையை மாற்றி, நிதானமும் நேர்மையும் நல்க வல்லனவாய் ஒப்பியல் ஆய்வு முறைகள் திகழ்கின்றன. உலகம் போற்றும் இலக்கியப் படைப்பாக்க முறைகள் இங்கே திகழ்ந்து வந்திருப்பதை எடுத்துக்காட்ட இவ்வாய்வு இனிப் பயன்பட வேண்டும்.

இலக்கிய ஒருமைப்பாடு

தமிழில் இலக்கியத்தின் அடிப்படை உண்மைகள் பல உணரப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் இலக்கியம் அனைத்தும் ஒன்றே என்பதும் அது மக்களைக் கருதி, மக்களுக்காகப் படைக்கப்படுவது என்பதும் ஒன்றாகும்.

“மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்

சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறார்” (தொல்.1000)

என்ற தொல்காப்பியக் கருத்து நோக்கத்தக்கது. ‘மக்கள் நுதலிய’ என்பதை மக்களைக் கருதிய என்றும், மக்களுக்காக எழுதப்பட்ட என்றும் பிரித்து விளக்கலாம். சுட்டி ஒருவரது பெயர் கொள்ளாத தன்மை அவ்விலக்கியம் மக்களினம் அன்னத்திற்கும் பொது என்பதையே காட்டுகிறது. அகப்பாடல் எதிலும் யார் பெயரும் சுட்டப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவன், தலைவி, தோழி என்று குறிப்பிடுவதன்றி, இம்மாந்தர்களுக்குக் கற்பனையாகக் கூடப் பெயர்கள் வைக்கப்படவில்லை. காலம் இடம் கடந்தது திருக்குறள் என்று ஒரு கருத்துக் கூறுவாரன்றோ? அது சங்க அக இலக்கியத்திற்கும் பொருந்துவதேயாகும்.

மக்களினத்தின் ஒருமை (Unity of Mankind) தான், இலக்கிய ஒருமைக்கு அடிப்படை மக்களினம் அனைத்தையும் கருதிய அகப்பாடல்களில் ஒருவரது பெயர் என்று எதனையும் குறிப்பிடாமல், அதன் ஒருமைப்பாட்டிற்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகிறது என்பது மிகவும் பொருத்தமன்றோ?

இலக்கியப் படைப்பாளிகளிடையே காணப்படும் மன ஒருமையும் இலக்கிய ஒருமைக்கு அடிப்படையாகும். டாக்டர் மு.வ. தம் ‘இலக்கிய ஆராய்ச்சி’ என்னும் நூலில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். “அரைகுறையாகக் கற்றவர்களிடையே எவ்வளவு வேறுபாடு இருந்தாலும் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களிடையே அவ்வளவு வேறுபாடு காணோம். உயர்ந்த கலைஞர்களிடையிலும் அவ்வளவு வேறுபாடு காணோம். அதனால்தான் எந்த நாட்டில் எந்தக் காலத்தில் எந்தச் சூழலில் தோன்றியவர்களாக இருந்தாலும் உயர்ந்த கலைஞர்கள் ஒரே தன்மையுடையவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள். கபிலர், திருவள்ளுவர், இளங்கோவடிகள், கம்பர்,

பாரதி, வால்மீகி, காளிதாசர், சேக்ஸ்பியர், மில்டன், தாந்தே, புஷ்கின், தாகூர் முதலானவர்கள் இடம், காலம், சூழ்நிலை முதலிய வேறுபாடுகளைக் கடந்தவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள்.

மொழியைத் தாண்டி இலக்கியம் எங்ஙனம் ஒருமைப்படுகிறது என்பதைக் காண்போம். திருக்குறள் தமிழ்நூல் என்பது அதன் தனித்துவம் அடிப்படையைச் சுட்டும் பிரிவாகும். திருக்குறள் அறநூல் என்பது அதன் வகைமைப் பொதுமையைச் சுட்டுவதாகும். சிலப்பதிகாரம் காப்பிய வகையினது. அங்ஙனம் அதனை உலகக் காப்பிய இனத்துள் வைத்து விளக்குவதே பாராட்டற்பாலது. எனவே தமிழ் இலக்கியம் என மொழி நோக்கிப் பிரிப்பதைக் காப்பியம், தன்னுணர்ச்சிப்பா, அற இலக்கியம் என இவ்வாறு பொருள் நோக்கிப் பிரிப்பதே மேன்மை தருவதாகும்.

தமிழ்ப்புலவர்கள் இலக்கியத்தின் உலகளாவிய தன்மையை நன்கு அறிந்திருந்தனர். 'உலகம் உவப்பு' என்று திருமுருகாற்றுப்படை தொடங்குகிறது. 'நனந்தலை உலகம்' என்று முல்லைப்பாட்டும், 'வையகம்' என்று நெடுநல்வாடையும் தொடங்குகின்றன. 'உலகு' என முதல் திருக்குறள் முடிவடைகிறது. கம்பர் 'உலகம் யாவையும்' என்று தம் காப்பியத்தைத் தொடங்குகிறார். சேக்கிழார் 'உலகெலாம்' என்று தொடங்குவதோடன்றி 'உலகெலாம்' என்று முடிக்கிறார். இங்ஙனம் உலகச்சொல்லுடன் தொடங்குவது மங்கல மொழியாகப் பயன்பட்டதோடன்றி ஒருமையுணர்வு இப்புலவர்களின் அடிமனத்தில் இருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டவும் செய்கிறது.

சமுதாயம், பண்பாடு, நாகரிகப் பதிவினால் இலக்கியம் வேறுபடுவதே குறிப்பிடத்தக்க வேற்றுமையாகும். மொழி வேறுபாடு இவற்றோடு சேரும்போதுதான் பெரிதுபடுத்தத்தக்கதாகிறது. மலர்கள் எத்தனை வகை? பறவைகள் எத்தனை வகை? ஆயினும் அவற்றிடையே உள்ள இன ஒருமையை நாம் மறப்பதில்லை. ஆனால் மொழி புரியாததனால் இலக்கிய வேறுபாட்டை நாம் பெரிதுபடுத்தி உணர்கிறோம். உயர்வுதாழ்வுகளை, மொழி அடிப்படையில் கற்பிக்கத் துணிகிறோம். சாதி, சமய வேறுபாட்டிற் போல, விருப்பும் வெறுப்பும் காட்டவும், இழித்தும் பழித்தும் பேசவும் விரைகின்றோம். ஒப்பிலக்கிய நோக்கும், அணுகுமுறையும் இவற்றைத் தவிர்க்கத் துணைபுரிவன. இலக்கியத்தை மொழி அடிப்படையில் பாராமல் வகை அடிப்படையில் பார்த்தல் நல்லது. நாடகம் என்பது ஓர் இலக்கிய வகை. காப்பியம் பிறிதொரு வகை. இவ்வாறு உலக இலக்கியங்களை பார்த்தால் இன ஒருமை விளங்கும். அவற்றுள்ளும் சிறுகதையுடன் சிறுகதையைக் கண்டு தெளிதல், அதனுள்ளும் உளவியற் கதையுடன் உளவியலை வைத்து ஆய்தல், இன்னும் நுட்பமாகப் பாலியல் சார்ந்த உளவியற் கதைகளை ஒருங்கு வைத்து நோக்குதல் என ஆய்வுக்குவிவு ஏற்பட உண்மை துலங்கும். நேர்த்தி புலனாகும். இலக்கியக் கல்வி வலுப்பெறும். இது போலவே உத்தி, வடிவம், அடிக்கருத்து, கற்பனைத்திறன் போன்ற பலவற்றாலும் நுணுகி நுணுகி ஆராய இலக்கிய இன உணர்ச்சி பெருகும். இலக்கியக் கல்வி சிறக்கும். இலக்கிய அனுபவம் முழுமையுறும்.

இலக்கிய ஒப்பீடு

தமிழில் இலக்கிய ஒப்பீட்டுத் துறை நன்கு கால்கொண்டு வளர வித்திட்டவர்களில் டாக்டர் க.கைலாசபதி அவர்களும் டாக்டர் வி.ஐ.சுப்பிரமணியன் அவர்கள் மேற்பார்வையில் 'இலக்கியக் கொள்கை' என்ற நூலைத் தமிழில் தந்த எல்.குளோரியா, சுந்தரமதி அவர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவர். டாக்டர் க.கைலாசபதி 'ஒப்பியல் இலக்கியம்' என்ற தமது நூலில், இவ்வொப்பீட்டுத் துறை பற்றிச் சிறந்த கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவர் குறிப்பிடுவதுபோல, "இலக்கிய ஆய்வில் வந்து புகுந்த புதுமுறைகளில் ஒன்றே ஒப்பியல் ஆய்வு." இது பிற துறைகள் பலவற்றில் புகுந்து அவற்றை நன்கு வளர்த்தது. மானிடவியல் சமூகவியல், பொருளியல், புவியியல், மொழியியல் அனைத்திற்கும் அறிவியல் தகுதியைக் கொடுத்து இவ் ஒப்பியலேயாகும். சமயத்துறையில், சட்டத்துறையில் எல்லாம் இது புகுந்து பயன்தந்தது. தமிழிலும் சமயம், தருக்கம், இலக்கணம் ஆகிய துறைகளில் ஒப்பியல் பயன்பட்டு வந்துள்ளது.

இலக்கியத்துறையிலும் முன்பு வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர் பலர் பிற மொழிக்கல்வி உடையவராய் இருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டலாம். "பிற நூலாசிரியனைப் பற்றிய அறிவும் பிற நூற்பயிற்சியும் அடிப்படையில் ஒப்பு நோக்குடையனவே" என்பர் க.கைலாசபதி.

தமிழில் இலக்கணிகள் பலரும் ஒப்புநோக்கு உடையவர்களாகவே இருந்து வந்துள்ளனர். ஆயினும் நம் முன்னோர்களது ஒப்பீட்டு முறைக்கும் இன்று கையாளப்படும் முறைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. நம் முன்னோர்தம் ஒப்பீடுகள் பெரிதும் தற்சார்புடையன. இன்றோ அறிவியல் அடிப்படையிலான ஒப்பீட்டில் 'சோதித்தறியும் செய்முறைப்பாங்கு', 'தற்சார்பற்றநிலை', 'மயக்கமின்மை' ஆகியவை உள்ளன. "விஞ்ஞானத்தில் முறையையும் பொருளையும் பிரிக்க முடியாததுபோல, ஒப்பியல் இலக்கியத்தையும் ஒப்பியல் முறையையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரித்துவிட இயலாது" என்பர். அ.தாவது ஒப்பியல் முறையைத் தனியே பிரிக்கவியலாத முறையே ஒப்பியலாயிற்று. அம் முறைதான் யாது? இவ்வாய்வு தனியொரு மனிதரின் வல்லமையாகவோ, சிலருக்குத் திருப்தி தரும் முயற்சியாகவோ இராமல் யாவரும் ஏற்றுத் தாமும் மேற்கொள்ளக்கூடிய ஆராய்ச்சிக்காக இருக்க வேண்டுமாயின் ஆராய்ச்சிமுறை மயக்கமின்றியும் அறிவியல் சார்ந்ததாகவும் இருத்தல் அவசியம்.

ஒரு முறையினைச் சார்ந்து விதிகளின் அடிப்படையில் நாம் ஒன்றைச் சொல்லும்போது அது மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது. அன்றி ஒருவரது தனியாற்றலால், தனித்திறமையால் மட்டும், ஒன்றை நிலைநாட்டுவது என்பது இயலாது. விதிகளின் அடிப்படையில் ஒன்றைக் காணின் அவ்விதி முறையைப் பின்பற்றும் எவரும் அம்முடிவிற்கு வரமுடியும். அறிவியற் சோதனைகளை எத்தனை பேரும் எத்தனை முறையும் செய்து பார்க்கலாம் என்பதேபோல இலக்கிய ஆய்வையும் மேற்கொள்ள இம்முறை வழி வகுக்கிறது.

ஒன்றைக் கூர்ந்து நோக்கி நாம் குறித்துக்கொள்ளும் குறிப்புகளை மெய்ம்மைகள் அல்லது தரவுகள் (Facts) என்பர். இம்மெய்ம்மைகள் பலவற்றை ஒப்புநோக்கிப் பொதுமுடிவுகள் அல்லது விதிகளை வகுத்தல் கூடும்.

சில சமயங்களில் பொது முடிவை அல்லது விதிகளை ஊகமாக அல்லது கருதுகோளாக (Hypothesis) முன்னரே வைத்துக்கொண்டு, அதற்கான தரவுகளைப் பெற முயலலாம். சோதனை மூலம் தமது கருதுகோள் சரியென்ற முடிவுக்கு வரலாம். தவறென்றும் முடிவு கட்டலாம். இவை அறிவியல் முறைகள். இவற்றை இலக்கியத்தில் பார்ப்பது ஒப்பியல் வழி ஆய்வாகிறது. எடுத்துக்காட்டாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் நாடகக் கூறுகளை ஒவ்வொன்றாகக் கூர்ந்து நோக்கி எடுக்கிறோம். இம்மெய்ம்மைகளை, பிற நாடகக்கூறுகளுடன் ஒப்பிடுகிறோம். இது முன்னைய முறை.

சிலப்பதிகாரத்தைக் காப்பியம் என முன்னதாக ஓர் ஊகம் செய்து கொண்டு அதற்கான மெய்மைகளை சிலம்பில் தேடுகிறோம். பிற காப்பியக் கூறுகளுடன் அவற்றை ஒப்பிடுகிறோம். அக்காப்பியத் தன்மைகளும் நாடகக் கூறுகளும் சமமானவையா, ஒன்றினொன்று மிக்கவையா என்று பார்க்கிறோம். காப்பியமன்று, நாடகமே என்ற முடிவுக்கு நம்முடைய மெய்ம்மைகள் இட்டுச் செல்லுமானால் முன்னதாக நாம் கொண்ட கருதுகோள் தவறு என்றாகும். எங்ஙனமாயினும் இம்மெய்ம்மைகளே விதி முடிவுகளுக்கு நம்மை இட்டுச் செல்வன. நம் விருப்பு அல்லது எண்ணம் அன்று.

அறிவியலாய்வு புறநிலையானது. பொருட்சார்புடையது. புறநிலை மெய்ம்மை சார்ந்தது. அறிவியலறிஞனுக்குப் பொருள்களின் மீதே அக்கறை. அவற்றின் பெறுமதியிலன்று. சங்க இலக்கியம் சிறந்தது என்பதன்று நமக்கு முக்கியம். சங்க இலக்கியம் எப்படிச் சிறந்தது என்பதே முக்கியம். ஓர் இலக்கியத்தின் படைப்பாக்க விதிகள், தன்மைகள் ஆகியவற்றைக் கண்டறிய வேண்டும். தமிழில் உணர்ச்சி வயப்படுமளவு சூழ்நிலைகள் தோன்றியுள்ளன. வடமொழிச் சார்பானவர் எனச் சிலர் கருதப்படுமளவு ஒரு சார்புடையார் தோன்றித் தமிழையும் தமிழ் இலக்கியத்தையும் தாழ்வுணர்வோடு அணுகியுள்ளனர். இது அதற்கு எதிருணர்வையும் விளைவித்துள்ளது. அதனால் தமிழ் இலக்கியமே சிறந்தது எனவும் சிலர் மீக்கூர்ந்த உணர்வுடன் இலக்கிய ஆய்வுலகில் புகுந்துள்ளனர். இந்நிலையில் தற்சார்பற்ற ஆய்வு என்பது தமிழில் அரிது என்ற கருத்தும் எங்கும் பரவலாக உள்ளது. மெய்ம்மைகளின் அடிப்படையிலான அறிவியலாய்வுகளையும்கூட ஐயக்கண்கொண்டு நோக்குபவரே பல்கியுள்ளனர். இதனிடையே அரசியலும் புகுந்து நடுநிலை மனப்பான்மையை நாசப்படுத்தியுள்ளது.

ஏதேனும் ஒரு கருத்து வடமொழியிலிருந்துதான் தமிழுக்கு வந்திருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பாகவேனும் ஒருவர் கூறுவாரானால் பலர் அவரைப் புகழ்ந்து, அவரது நடுநிலையைப் பெரிதும் பாராட்டத் தொடங்குகின்றனர். அன்றி, தமிழில்தான் அக்கருத்துக் கால்கொண்டு, வடமொழிக்கு கொடுக்கப்பட்டது என அடித்துக் கூறுவாரேயாகில், வேறு ஒரு சிலர் அவரைத்

தலைமீது தூக்கிவைத்துக் கொண்டு கொண்டாடவும் துணிவர். ஆயின், இவ்விரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலையில், அவர் ஒன்றை மெய்மை சார்ந்த தற்சார்பன்றி எழுதுவாரேயாகில், இவ்விருவருமே அவரைக் கைவிட்டு விடுகின்றனர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் ஒப்பியல்துறை வளர வேண்டுமேல் அறிவியல் முறைகள் பலவும் இங்கு நன்கு கால்கொண்டு பயிலப் பெறுதல் வேண்டும். அதற்கேற்ற சமுதாயச் சூழல், மனச்சூழல் அனைத்தும் வளர வேண்டும்.

முன்னாளில் பல துறைகளிலும் வல்ல தொல்லாசிரியர்கள், தம்முள் ஆழ்ந்து விவாதம் புரிந்ததைப் பட்டினப்பாலை கூறுகிறது.

“பல்கேள்வித் துறைபோகிய

தொல்லாணை நல்லாசிரியர்

உறழ்குறித்து எடுத்த உருகெழு கொடியும்?”

இடைக்காலத்தில் சமயப் போட்டிகள் வலுக்க வலுக்கத் தத்தம் சமயமே மேலானது என நிலைநாட்டுவதற்காக ஒருவரோடு ஒருவர் வாதம் புரிவதும், ஒப்பிட்டுக் காட்டித் தம் உயர்வையே நிலைநாட்டுவதும் வழக்காறாயின.

“ஒட்டிய சமயத்து உறுபொருள் வாதிகள்

பட்டி மண்டபத்துப் பாங்கறிந்து ஏறுமின்”

என்று மணிமேகலை குறிப்பிடுகிறது.

சுருங்கக் கூறினால் பிற துறைகளினெல்லாம் பயன்பட்ட பிறகு ஒப்பீடு இலக்கியத்திற்கு வந்திருக்கிறது. இலக்கியம் பிற முறைகளையெல்லாம் பயன்படுத்திய பிறகு ஒப்பீட்டை ஏற்றிருக்கிறது. ஒப்பீடு இன்று இலக்கியத்தை ஆய்வதற்குப் பற்பல இலக்கியப் பார்வைகளை நல்குகிறது. இலக்கிய ஆய்வில் இதுவரை ஏற்பட்டதன் பிற பல முறைகளையெல்லாம் தன்னுள் அடக்கிக்கொள்ள முற்படுகிறது. இலக்கியத்தினைப் பற்றியதோர் புதிய நோக்கினைத் தருகிறது. இலக்கியத் திறனாய்வு, இவ் ஒப்பீட்டால் அறிவியல் வடிவம் பெற்றுள்ளது. எனவேதான் இன்று இவ் ஒப்பிலக்கியம் இலக்கிய ஆய்வு நெறிக்குத் தலைமை தாங்குகிறது.

தமிழின் இன்றைய நிலை

தமிழ்மொழி, இவ்வளவு ஆய்வுகள் வளர்ந்த பிறகும் கூட உரிய இடத்தை யாண்டும் பெறவில்லை. தமிழ் இலக்கியத்தை உலகம் ஏற்றுப்போற்றவில்லை. மேலைநாட்டவர்கள் இதுவரை செய்துள்ள தமிழ் பற்றிய இலக்கிய ஆய்வுகள் அளவுகூட நம்மவர் செயற்படவில்லை என்று சிலர் குறைகூறுகின்றனர். தமிழ் மொழி, இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள் வளர்ச்சியுறின், உலகம் உறுதியாக ஏற்றப் போற்றுமென்பது திண்ணம்.

திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்

தென்னிந்திய மொழிகளிடையே இலக்கண ஒப்பீடு நன்கு வேருன்றி வளர்ந்து வருகிறது. டாக்டர் கால்டுவெல் அவர்கள் திராவிடக் குடும்ப மொழிகளிடையே இலக்கண ஒப்பீட்டிற்குத் தோற்றுவாய் செய்தார். மற்றும் பல மேனாட்டறிஞர்களும் அத்துறையை வளர்த்தனர். இன்றைய மொழியியலறிஞர்கள் பலரும் டாக்டர் வி.ஐ.சுப்பிரமணியன், டாக்டர் ம.முத்துச்சண்முகன், டாக்டர் இராம சண்முகம், டாக்டர் ச.வே.சுப்பிரமணியன் போன்றோரும், மற்றும் இவர்களைச் சார்ந்த மேலை நாட்டறிஞர்கள் எமனோவும் பர்ரோவும் இணைந்து வெளியிட்டுள்ள 'திராவிட மொழிகளின் வேர்ச்சொல் அகரவரிசை' குறிப்பிடத்தக்க பெருஞ்சிறப்பு உடையதாகும். இத்தகையதொரு வளர்ச்சி இலக்கியத்துறையில் காணப்படாதது வருந்தத்தக்கதாகும். தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளு, கொங்கணி, குடகு ஆகிய மொழிகளின் பழைய நாட்டுப்பாடல்கள் அனைத்தும் ஒருங்கு தொகுக்கப்பட்டு ஆராயப்பட வேண்டும். இம்மொழிகளிடையே உள்ள இலக்கிய உறவுகள் வெளிக்கொணரப்பட்டு உலகிற்கு உணர்த்தப்பட வேண்டும். அதற்கான இலக்கியத் தொகை நூல்கள் பல தோன்ற வேண்டும். இந்த மொழி இலக்கியங்களில் வடமொழித் தாக்கம் எந்த அளவு உள்ளது என்பதும் தனித்தனியே உய்த்துணரப்பட வேண்டும். மேலைநாட்டு இலக்கியப் புதுமைகளை ஏற்பதில், இவை ஒவ்வொன்றும் எங்ஙனம் செயற்பட்டுள்ளன என்பதும் அறியப்பட வேண்டும். தமிழில் தோன்றும் 'ஒப்பிலக்கண இயக்கம்' இந்த அளவு பயன்படுவது அதன் அடித்தளமாகும். ஏனைய இந்தியமொழிகளுடனும் ஒப்பீடாவது அதன் வளர்ச்சி நிலையாகக் காலப்போக்கில் அமையும்.

எங்கோ பிறந்த கால்டுவெல், பெஸ்கி, போப், எமனோ, பர்ரோ போன்ற பற்பல அறிஞர்களுக்குத் தென்னிந்திய மொழிகள் பலவற்றைக் கற்பதும், அவற்றிடையே அரிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும் எளிமையாய் இருந்தன. இதனை மனங்கொள்ளின் இந்த நாட்டில் பிறந்தவர்கள் இம்மொழிகளிடையே பயிற்சி பெறுவதும் ஒப்பீட்டாய்வதும் அருமையாகி விடா. மனமும் நோக்கும் மாறுவதே முதற்கண் வேண்டுவதாகும். முயற்சியும் உழைப்பும் அவற்றைத் தொடரும்.

நான்கு வகை இலக்கியப் பார்வை

“ஒப்பிலக்கியம் தேசிய மாநில விருப்பு வெறுப்புகளைக் கடந்த நிலையையே உறுதியாக விரும்புகிறது. ஆனால் அதற்காகப் பல்வேறு தேசிய இலக்கிய மரபுகளின் இருப்பையும் சிறப்பையும் மறக்கவோ, குறைத்து மதிப்பிடவோ அது விரும்பவில்லை”

-ரெனி வெல்லாக்கு

ஒப்பிலக்கியம்

ஒப்பிலக்கியம் என்ற தொடர் இடர்ப்பாடு மிகுந்தது. இதனாலேயே இலக்கியக் கல்வியின் முக்கியமான இப்பிரிவு கல்வித்துறையில் எதிர்பார்த்த அளவு வெற்றி பெறவில்லை.

இந்தத் தொடரை ஆங்கிலத்தில் முதன்முதலில் 1848-ஆம் ஆண்டில் பயன்படுத்தியவர் மாத்யூ ஆர்னால்ட் (Mathew Arnold). அவர் ஆம்பியர் (Ampere) பயன்படுத்திய ஒப்புநோக்கு வரலாறு (Historic Comparative) என்ற தொடரின் மொழிபெயர்ப்பாக இதனை அமைத்தார். பிரெஞ்சு மொழியில் இத்தொடர் ஏற்கனவே 1829-இல் வில்லமெயின் (Villemain) என்பவரால் பயன்படுத்தப்பெற்றது. அவர் குவியர் (Cuvier) என்பவரது 'பகுப்பு ஒப்புநோக்கு இலக்கியம்' (Anatomi Comparee) என்ற தொடரை ஒட்டி 'ஒப்பு நோக்கு இலக்கியம்' (Literatur comparee) என அழைத்தார். செருமானியர் இதனை 'ஒப்புமை இலக்கியத் துறை' (Vergleichende Literaturegeschichte) என வழங்குவர். ஆயினும் இத்தொடர்களில் ஒன்றேனும் விளக்கமாக அமையவில்லை. ஒப்பீட்டு முறை எல்லாத் திறனாய்வுத் துறைகளிலும் அறிவியல் துறைகளிலும் கையாளப்படுகின்றது. ஆதலின், அது இலக்கியக் கல்விக்கு உரிய தனிப்பட்ட முறைகளை ஏற்றவாறு விளக்கவில்லை.

நடைமுறையில் 'ஒப்பிலக்கியம்' என்ற தொடர் அன்றும் இன்றும் பல்வேறுபட்ட கல்வித்துறைகளையும் பல்வகைப்பட்ட சிக்கல்களையும் கொண்டுள்ளது.

1. முதலில் அது வாய்மொழி இலக்கியம் பற்றிய கல்வி (Study of oral Literature) என்று பொருள்படலாம். அதிலும் சிறப்பாக நாடோடிக் கதைகளின் (Folk tale) அடிக்கருத்துக்கள், அவை பரவிய முறை, அவை எவ்வாறு எப்போது உயர்ந்த கலைப்பண்புடைய இலக்கியத்தினுள் புகுந்தன என்பவை பற்றிய கல்வியாகக் கொள்ளலாம். கல்வி முறையில் நாடோடி இலக்கியக் கல்வி முக்கியமான ஒரு பிரிவாக இருப்பினும், 'ஒப்பிலக்கியம்' என்ற தொடர் நாடோடி இலக்கியக் கல்வியைக் குறிப்பதற்குத் தக்க சொல்லன்று என்கிறார் பேராசிரியர் ரெனிவெல்லாக்கு.

2. 'ஒப்பிலக்கியம்' என்பதற்குப் பிறிதொரு விளக்கமும் அளிக்கப்படுகிறது. அது இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட இலக்கியங்களின் இடைத்தொடர்பு பற்றிய கல்வியே (Study or relationship between two or more literature) ஒப்பிலக்கியம் என்று கூறுகிறது. பிரெஞ்சு நாட்டு ஒப்பீட்டறிஞர்கள் ஒப்பிலக்கியத்திற்கு இந்தப் பொருளை அளித்துள்ளனர். ஒப்பிலக்கியம் பற்றிய இக்கருத்து இலக்கியத்தின் புறநிலையை மட்டும் கருத்தில் கொண்டதாகும் என்பர் ரெனிவெல்லாக்கு.

3. ஒப்பிலக்கியம் பற்றிய மூன்றாவது கருத்து, மேற்கூறிய இரு கருத்துக்களையும் தள்ளிவிட்டு, இலக்கியத்தை அதன் முழுநிலையில் கற்பதே (Study of literature in its totality) ஒப்பிலக்கியம் என்று உலக இலக்கியத்தோடும் (World Literature), பொதுமை இலக்கியத்தோடும் (General Literature), உலகப் பொதுமை இலக்கியத்தோடும் (Universal Literature) ஒப்பிலக்கியத்தை இணைத்துப் பேசுகிறது.

'ஒப்பிலக்கியம்' என்றால் இவ்விவற்றைக் குறிக்கும் என்றும், அதன் எல்லைப்பரப்பு இ.து என்றும், அதன் கிளைப்பிரிவுகள் இவை என்றும் நாம் இன்று சுட்டுவன மரபு வழி

அதனுடன் தொடர்பு கொண்டவையாகும். எல்லாமே பெயருக்கும் பொருளுக்கும் முழுத்தொடர்புடையதாக இருக்கும் என்று கருதுவதற்கில்லை. இத்துறையின் செல்வாக்கு இலக்கிய நோக்கிலும் ஆய்வுப்போக்கிலும்தான் இருக்கிறது. இது பிற வகை இலக்கிய ஆய்வுகளையெல்லாம் தன்னுள் அடக்கிக் கொள்கிறது. அதனால் இது விரிவடைந்து விட்டது. பெயரைவிடத் துறை வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டது. புதுப்பெயரை வைப்பது குழப்பத்தைத் தரும் என்பதால் பழைய பெயரே நிலைத்துவிட்டது. ஒப்பிலக்கியம் என்ற பெயர் ஒப்பிடுதலை மட்டுமே சுட்டுகிறது. ஆனால் இன்று ஒப்பிடுதல் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்படவில்லை. ஒப்பிடுதல் என்பது ஒரு முறையே (Method) தவிரத் துறை (Discipline) ஆகாது. இன்று அறிவியல் வழி அணுகுதல், உலகப்பார்வை போன்றவை எல்லாம் ஒப்பீட்டில் அடங்குகின்றன. அ.தாவது பிற பல உயிர்ப்பண்புகளை எல்லாம் இது தன்னுள் சேர்த்துக்கொண்டு தான் வளர்ந்து அவற்றைக் கிளைகளாக்கி விட்டது.

தமிழில் ஒப்பிலக்கியம் காட்டும் முறைகளும் அணுகுமுறைகளும் முற்றிலும் புதியனவே. இங்கு முன்பு இருந்த ஒப்பீடுகளும் உணர்வு அடிப்படையில் நிகழ்ந்தவையே. எங்ஙனமாயினும் ஐரோப்பாவிற்கு போல இங்கு இது முறையாகக் கிளைவிட்டு வளர்ந்து மரமாகவில்லை. ஏன்? அமெரிக்கர் கூட நம்மைப் போல இத்துறையை ஐரோப்பாவிலிருந்து பெற்றவர்கள்தான். ஆனால் அவர்கள் நாட்டுத் தட்பவெப்பநிலை, இவ்வொப்பீட்டுத்துறையை செழித்து வளரச் செய்துவிட்டது. நாம் அமெரிக்கர்களிடமிருந்து பெரும் பகுதி இத்துறையைப் பெற்றுள்ளோம். ஆனால் 'பயன் விளையுமா?' என்பது நம் முயற்சியைப் பொறுத்ததே. நம் இலக்கியப் பார்வையிலும் தேயம், உலகம், பொதுமை, ஒப்பீடு என்ற சாயல்கள் உண்டு. ஆனால் மேலைநாட்டில் ஒவ்வொன்றையும் அழுத்தம் பெறக் கூறி நிலைகாட்டி விடுகின்றனர்.

உலக இலக்கியம்

தேசிய இலக்கியத்திற்கு மறுதலையாகப் பன்னாட்டிலக்கியம் (International Literature) உலக பொது இலக்கியம் (Universal Literature), உலக இலக்கியம் (World Literature) என்னும் தொடர்களைச் சுட்டுவர்.

உலக இலக்கியம் என்ற தொடரைச் செருமன் நாட்டுப் பெருங்கவிஞர் கதே (Goethe) முதன்முதலாக ஆட்சிக்குக் கொணர்ந்ததாகக் கூறுவர். அவர் கி.பி.1827-இல் தமது 'தாசோ' (Tasso) நாடகத்தைப் பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்த்தபோது, அது பற்றிக் கருத்துரைக்கும்போது 'உலக இலக்கியம்' (World Literature) என்ற தொடரை ஆட்சிக்குக் கொணர்ந்தார். அதன்பிறகு இத்தொடரை அவர் பல முறை பயன்படுத்தியுள்ளார். உலக இலக்கியங்கள் எல்லாம் ஒன்றாகும். ஒரு காலத்தைக் குறிக்கும் வகையிலேயே அவர் 'உலக இலக்கியம்' என்ற தொடரைக் கையாண்டார். அவர் நினைவு 'தனியொரு இலக்கியத்'தைப் பற்றியதாய் இருந்தது. தனிப்பட்ட இலக்கியங்களிடையே காணப்படும் வேறுபாடுகள் நீங்கிய ஓர் உலகப் பொது இலக்கியம் தோன்ற நெடுங்காலமாகக் கூடும் என்று அவர் கருதினார்.

ஆயின், அவரே தம் கொள்கை காலம் கடந்த ஒன்றாய் இருப்பதைக் கண்டார். எந்த ஒரு நாடும் தன் தனித்தன்மைகளை விட்டுக்கொடுக்க முன்வராமையை உணர்ந்தார்.

இன்று ‘உலக இலக்கியம்’ என்ற தொடர் உலகில் தோன்றிய அனைத்து இலக்கியங்களையும் குறிக்கும் வகையில் ஆளப்படுகிறது. அதற்கும் மேல் அது உலகமெல்லாம் போற்றும் தலைசிறந்த இலக்கியங்களை மட்டும் சுட்டி நிற்கவும் காண்கிறோம். இவ்வாறு ‘தலைசிறந்த படைப்பு’ (Masterpiece) என்பதற்கு உரிய ஒரு பொருட்பன்மொழியாக (Synonym) ‘உலக இலக்கியம்’ என்ற தொடர் இன்று ஆளப்பெற்று வருகின்றது.

திருவள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பர் போன்ற கவிஞர்களை நாம் ‘உலகக் கவிஞர்கள்’ என்கிறோம். பாரதியார் ‘வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வர்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு’ என்று பெருமிதத்தோடு பாடுகின்றார். ஹோமர், வெர்ஜில், மில்டன் போன்றோர் தம் காப்பியங்களை ‘உலகக் காப்பியங்கள்’ என்கின்றனர். இன்று இத்தகைய உலகிற் சிறந்த இலக்கியப் பகுதிகள் எல்லாம் தொகுக்கப்பெற்று, உலக இலக்கியம் என்ற பெயரால் மேலைநாட்டில் பல்வேறு தொகை நூல்கள் வெளிவருகின்றன. இந்திய மொழிகளிலும் இத்தகைய தொகை நூல்களை பல வெளிவருதல் வேண்டும்.

ஆல்பர்ட்டு ஜெரார்டு ‘உலக இலக்கியம்’ என்னும் தொடருக்கு விளக்கம் கூறுமிடத்து, ‘அனைவராலும் பொதுவாக அனுபவிக்கப்படும் இலக்கிய நூல் தொகுதிகளை இது சுட்டும். மனித இனம் அனைத்தும் நுகர்வதாக இருக்க வேண்டும். எனினும் நடைமுறையில் இது மேலைநாட்டு நாகரிகக் குழுவினர் தம்முள் பொதுவாக நுகரும் நூல் பகுதிகளையே குறிக்கின்றது.’ என்று கூறுகின்றனர். இக்கூற்று ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது. மேனாட்டினர்க்குக் கீழைநாட்டு இலக்கியங்களைப் பற்றிய அறிமுகம் போதாது. அவர்கள் தொன்மை மிகுந்த கிரேக்க, உரோம இலக்கியங்களைப் பற்றி அறிந்து கொண்டுள்ள அளவு, தமிழ் வடமொழி இலக்கியங்களைப் பற்றி அறிந்திலர். இவ்விரண்டிலும் கூட வடமொழி இலக்கியம் பற்றி அறிந்துள்ள அளவு அவர்கள் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி அறிந்துகொண்டிலர். உலக இலக்கியப் பட்டியலில் மேலை நாட்டிலக்கியத்தின் அளவு கீழை நாட்டிலக்கியமும் இடம்பெறும் நாளே ‘உலக இலக்கியம்’ என்னும் தொடரின் பொருள் முழுமையுறும் காலமாகும்.

தமிழில் ‘உலகம்’ ‘வையகம்’ என்னும் சொற்களால் மாந்தர் இனத்தைப் பொதுவாகச் சுட்டும் மரபு கருதத்தகும். எனவே இங்கு இயல்பாகவே இலக்கியங்களும் உலகளாவிய நோக்கில் படைப்பாக்கம் பெற்றிருத்தலில் வியப்பில்லை. மேலை நாட்டினர் உலகம் முழுவதும் பரவிய நூல்கள்: உலகப் போக்கையே மாற்றியமைத்த நூல்கள்: உலகக் கவிதைகளோடு ஒப்பிடத்தக்க நூல்கள் எனப் பட்டியலிட்டு விளக்கம் தருகின்றனர். உலக இலக்கியத்திற்கு ஒரு முன்னுரை (A preface to world Literature) என்ற ஆங்கில நூலை எழுதிய ஆல்பர்ட்டு ஜெரார்டு என்பார், இத்தகைய 15 நூல்கள் அடங்கிய பட்டியல் ஒன்றை

அதற்கான விளக்கத்துடன் தந்துள்ளார். நாம் தமிழில் சில நூல்களை, 'உலகளாவிய நூல்'களாக வாயாரப் புகழ்கின்றோம். அதனை நிலைநாட்டும் முகத்தான் காரணகாரியத்துடனும் சான்றுகளுடனும் நாம் எடுத்துக் காட்டியதுண்டா, வெறுமனே புகழ்ந்ததைத் தவிர?

பொதுமை இலக்கியம்

பொதுமை இலக்கியம் (General Literature) என்பது பல்வேறு இலக்கியங்களுக்கு இடையே உள்ள பொதுத்தன்மைகளை ஆராய்வதாகும். உலகப் பொதுவான இலக்கியக் கொள்கைகளும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும் இதில் அடங்கும். தொடக்க நிலையில் 'பொதுமை இலக்கியம்' என்னும் தொடர் கவிதையியலை அல்லது இலக்கியத்தின் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் குறித்தது. பால் வான் தீகம் (Paul Van Tieghem) என்னும் அறிஞரே பொதுமை இலக்கியத்தை ஒப்பிலக்கியத்திலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டினார். அவரது கருத்துப்படி பொதுமை இலக்கியம் என்பது நாட்டு எல்லைகளைக் கடந்த இலக்கிய இயக்கங்களையும் இலக்கியப் போக்குகளையும் கற்கின்றது. ஒப்பிலக்கியம் என்பது இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட இலக்கியங்களிடையே நிலவும் உறவுகளை ஆராய்கின்றது.

ஒப்பிலக்கியத்திற்கு முன் பொதுமை இலக்கியமே சிறப்புற்றிருந்தது. அதன்கண் ரஷ்யர் மிகுந்த அக்கறை காட்டினர். மேலை நாடுகள் பலவற்றில் பொதுமை இலக்கியம் தனித்துறையாக முன்னர் விளங்கி வந்தது. இன்று அதன் இடத்தை ஒப்பிலக்கியம் கைப்பற்றியுள்ளது. ஒப்பிலக்கியமும் திறனாய்வு சார்ந்ததேயாதலின் இவை இரண்டும். பொது இலக்கியமும், ஒப்பிலக்கியமும் ஒன்றுபட வேண்டும் என்று ரெனிவெல்லாக்கு கருதுகின்றார். ஒப்பிலக்கியமும் பொதுமை இலக்கியமும் இணைவது என்பது தவிர்க்க இயலாதது என்றும், 'இலக்கியம்' என்று எளிமையாகக் கூறுதலே ஏற்புடைத்து என்றும் அவர் கூறுகின்றார்.

தேசிய இலக்கியம்

தேசிய இலக்கியம் அல்லது தேச இலக்கியம் என்பதன்கண் அந்நாட்டுத் தேசியப் பண்புகள், பண்பாடு, நாகரிகம் போல்வன வெளிப்படையாக மீக்கூர்ந்து நிற்கும். எவ்வியக்கத்திலும் அது தோன்றிய மொழி, நாடு, இனம் ஆகியவற்றின் பண்புகள் காணப்படுவதல் இயல்பே ஆகும். எனினும் இவற்றை மிக அழுத்தமுறக் கொண்டு, இவற்றிற்கெனவே தோன்றி விளங்குவனவற்றைத் தேசிய இலக்கியம் (National Literature) என்று அழைக்கின்றோம்.

ஐரோப்பாவில் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரை சிறப்புற்று விளங்கிய புனைவியற் காலம் (Romanticism) இத்தேசிய இலக்கியத்திற்கே மிகுந்த சிறப்பினை நல்கியது. அக்காலப் பகுதியில் தத்தமது தேசிய இலக்கியமே சிறந்தது என நிலைநாட்டும் ஆராய்ச்சி மேலோங்கியது. அதன் பயனாகத் தேசிய இலக்கியங்கள் பலவற்றிடையே மூலமும்

தாக்கமும் பற்றிய ஆராய்ச்சி முகமுததது. இங்ஙனம் ஒப்பீட்டின் முதற்படிக்குத் தேசீய இலக்கியமே வழிகோலியது. தேசீய இலக்கியத்தில் இருந்த மிக அழுத்தமான பற்றை அது பிற மொழி இலக்கியங்களுக்குக் கொடுத்ததையும், அவற்றில் இருந்த பெற்றதையும் ஆராயத் தூண்டியது. ஒரு நாட்டுக்கு உரிய தேசீயம் உலகத் தேசீயத்திற்கு வித்திட்டது.

செருமானியர்கள் தங்கள் தேசீய இலக்கியமே மிகச் சிறந்தது எனப் பெருமை கொண்டாடினர். பிரெஞ்சு மொழியினரோ தங்களுடையதே ஐரோப்பிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியது என்றனர்.

தமிழர்களுக்கும் இத்தகைய மனப்பான்மை உண்டு. சிலப்பதிகாரமும் பெரிய புராணமும் தமிழர் தம் தேசீய இலக்கியங்கள் எனச் சிறப்பித்து அறிஞர்கள் எழுதியுள்ளனர். பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் 'தேசீய இலக்கியம்' என்னும் தலைப்பில் ஒரு நூல் வெளியிட்டுள்ளமை இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. ஒப்பிலக்கியம் ஒரு நாட்டு இலக்கியத்தில் உள்ள தேசீயப் பண்புகளைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று கூறவில்லை. மனித இன ஒருமைப்பாட்டை உணரவேண்டும் என்பதற்காக ஒருவர், தனி மனிதனின் சிறப்பியல்புகளை மறந்துவிட வேண்டுமா என்ன? இன்னொரு வகையாகக் கூறினால் தேசீய இலக்கியங்களின் தனிச்சிறப்பியல்புகளை அறிந்த ஒருவராலேயே, அதன் உலக ஒருமைப்பாட்டையும் உணரமுடியும். "தேசீய மாநில விருப்பு வெறுப்புகளைக் கடந்த நிலையையே ஒப்பிலக்கியம் உறுதியாக விரும்புகிறது. ஆனால் அதற்காகப் பல்வேறு தேசீய இலக்கிய மரபுகளின் இருப்பையும் சிறப்பையும் மறக்கவோ குறைத்து மதிப்பிடவோ அது விரும்பவில்லை" என்று ஒப்பியல் அறிஞர் ரெனி வெல்லாக்கு கூறுகின்றார். பேராசிரியர் வி.சச்சிதானந்தமும் "மொழி வேறுபாட்டால் விளையும் இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகள் எளிதாகப் புறக்கணிக்கத் தக்கனவல்ல" என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றார்.

தேசீய இலக்கியம் என்ற பார்வை தேசீயத் தன்மையைச் சுட்டுகிறது. உலக இலக்கியம் என்ற பார்வை உலகளாவிய சிறப்பைக் கருதுகிறது. பொதுவிலக்கியப் பார்வை பொதுமைப் பண்புகளை நினைவுகூர்கிறது. ஒப்பிலக்கியப் பார்வை இவற்றிடையே உள்ள உறவையும் ஒப்புமையையும் ஆராய்கிறது. ஒரே இலக்கியத்திலும் இந்நான்கு பார்வைகளுக்கும் இடமுண்டு, எனினும் ஒவ்வொன்றில் ஒவ்வொரு பார்வைக்குரிய திறன் மிகுந்து நிற்கும். எங்ஙனமாயினும் இன்று நான்கு வகையாகச் சுட்டப்படும் இலக்கியப் பார்வைகள் அனைத்தும் 'ஒப்பிலக்கிய'மாக மாறிவிட்டன. அ.தாவது பிறவெல்லாம் ஒப்பிலக்கியத்தின் உட்பிரிவுகளாகி விட்டன. ஒப்பிலக்கியத்துறை பிற பார்வைகளையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொள்ளும் தகுதி பெற்றுவிட்டது.

ஒப்பிலக்கியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

ஒப்பிலக்கியம் என்பது ஆங்கிலத்தில் 'Comparative Literature' என்ற தொடரின் மொழிபெயர்ப்பே என்பதை அறிவோம். ஒப்பிலக்கிய நெறியும் வெளிநாட்டிலிருந்து பின்பற்றப்படும் புதிய நெறியே. எனவே இதன் வரலாறு பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் வெளிநாட்டில் இதன் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்வது முக்கியமான ஒன்றாகும்.

ஒப்பிலக்கிய வளர்ச்சியில் பிரெஞ்சு, செருமனி, பிரிட்டன், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளின் பங்கு சிறப்பானது. இந்நாடுகளில் இலக்கியம், தத்துவம் ஆகிய கருத்து உலகங்களில் ஏற்பட்ட சிந்தனைகளின் விளையே ஒப்பிலக்கிய நெறியாகும்.

ஒப்பியல் ஆய்வுகளின் வரலாறு

இவ்வரலாற்றினைத் தொல் பழமையிலிருந்தே தொடங்கலாம். மிகப்பழைய கிரேக்கர்கள் ஒப்பியல்வாதிகளாக இருந்ததில்லை. அவர்கள் ஒரு தனி உலக மனப்பான்மையில் வாழ்ந்ததால் அவர்களுக்கு ஒப்பியல் எண்ணம் ஏற்பட்டதில்லை. ஆனால் உரோமர்களிடையே கிரேக்கர்களைச் சார்ந்திருக்கும் உணர்வு மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. சான்றாக டேசிட்டசின் (Tacitus) 'Dialogue on Orators' என்ற நூலில் கிரேக்க, உரோமப் பேச்சாளர்களைப் பற்றிய விரிவான ஒப்பீடுகளைக் காணலாம். குயின்டிலியனின் (Quintilian) 'Institution' என்ற நூலில் கிரேக்க, உரோம இலக்கியம் பற்றிய வரலாற்றையும் அதிலும் குறிப்பாகக் கிரேக்க மாதிரியிலான உரோம இலக்கியம் பற்றிய செய்திகளையும் காணலாம். மாகரோபியஸ் (Macropius) என்பார் 'Sacurnalia' என்ற நூலில் வர்ஜில் கிரேக்கக் கவிஞர்களைப் பின்பற்றி அவர்களைப் போலச் செய்திருப்பதுபற்றிய கருத்துக்களை மிக விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மறுமலர்ச்சிக் காலம்

மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் (Renaissance Period) மீண்டும் ஒப்பியல் ஆய்வுகள் உரோமரிடையே சிறப்பாக முகிழ்க்கின்றன. 1561-இல் ஸ்காலிகர் (Scaligar) என்பார் தம்முடைய 'Poetics' என்ற நூலில் ஹோமரையும் வர்ஜிலையும் ஒப்பிடுகிறார். வர்ஜிலைப் பிற கிரேக்கர்களுடன் ஒப்பிடுகிறார். ஒரேசையும் (Horace) ஒவிடையும் (Ovid) கிரேக்கர்களுடன் ஒப்பிடுகிறார். இப்படி ஒப்பிட்டு ஆய்ந்தாலும் முடிவாக இலத்தீன் பெருமையையே நிலைநாட்டுகிறார் ஸ்காலிகர். அதோடு சிறப்புகள் அடிப்படையில் வரிசைப்படுத்தும் வேலைகளையும் அவர் செய்கிறார். இலத்தீன் தேசிய உணர்ச்சியின் அடிப்படையில் இவ் ஆய்வுகள் நிகழ்ந்தன. ஸ்காலிகரைப் பின்பற்றி ஏதைன் பாஸ்கொயர் (Etien Pasquier) என்பவரும் ஒப்பிடுகிறார். உரோமர்களைப் போலவே ஆங்கிலேயரும், பிரெஞ்சுக்காரரும், செருமானியரும். கேசிய உணர்ச்சி அடிப்படையில் மேற்கண்ட ஆய்வுகளைச்

செய்துள்ளனர். ஆங்கிலத்தில் பிரான்சிஸ் மேர்ஸ் (Francis Meres) என்பவர் தம்முடைய நூல் ஒன்றில் ஷேக்ஸ்பியரை ஒவிட் பிளாட்டஸ் (Platus), செனீகா (Seneaca) ஆகியோருடன் வைத்து வரிசைப்படுத்துகின்றார். எனவே மறுமலர்ச்சி ஆய்வு என்பது தேசபக்தி அடிப்படையில் எழுந்துள்ளது என்பதைக் காண்கிறோம்.

டேனியலின் கருத்து

அக்காலத்தில் பிறநாட்டு 'இலக்கியங்கள்' பற்றிய உணர்வு அருகியே காணப்பட்டது. சாமுவேல் டானியல் (Samuel Daniel) என்பவர் 'Defence of Rime' என்ற நூலில் 1607-இல் தமக்குத் துருக்கியர்கள், அரேபியர்கள், ஸ்லேவியர்கள், அங்கேரியர்கள் ஆகியோர் தொடைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பது தெரியவரும் என்கிறார். அவர் கிரேக்கரும், உரோமரும் மட்டும் எல்லாவற்றிற்கும் உரிமை சான்றவர் அல்லர் என்கிறார். 'நாகரிகமற்ற காட்டுமிராண்டிகள் கூட இயற்கையின் நல்ல குழந்தைகள்தாம்' என்பது அவரது கருத்து. மேலும் அவர் எல்லோரிடத்தும் பொதுவான ஆன்மசக்தியும், ஒரே அறிவு நிலைச்சார்பும் உண்டு என்கிறார். இக்கருத்தில் ஒருவித உலகப் பொதுமை இருந்தாலும், இது வரலாற்றுப் பார்வையுடன் கூடியதாக இல்லை.

பேகனின் கருத்து

இந்த நேரத்தில்தான் இலக்கிய வரலாறு பற்றிய புதியதொரு பார்வையைப் பிரான்சிஸ் பேகன் (Francis Bacon) 1603-இல் தருகின்றார். 'இலக்கிய வரலாறு என்பது பலவிதக் கொள்கைகள், குழுக்கள், மரபுகள் ஆகியவற்றின் உச்சநிலை, ஒடுங்குநிலை பற்றிய வரலாறே' என்கிறார். அவர் பின் 1623-இல் தம்முடைய இலத்தீன் பதிப்பில், ஒரு காலத்தின் அறிவுசார்ந்த உணர்வுக் சக்தியானது பழையதிலிருந்து வேகத்துடனும் வளர்ச்சியுடனும் எழுச்சி பெறுவதாக அமைய வேண்டும் என்றும் சுட்டிச் செல்கிறார். இலக்கிய வரலாற்றை ஒரு கற்பனை சார்ந்த இலக்கியங்களின் வரலாறாக முதன்மைப்படுத்தாமல் அறிவுசார்ந்த உயர்சிந்தனையின் வரலாறாகவே அவர் கருதினாலும், அவர் காலத்தில் அக்கருத்து ஒரு தனித்துவத்துடனேயே திகழ்ந்தது. பேகனின் உலகப் பொதுவான அறிவு வரலாறு (Universal Intellectual History) என்ற சிந்தனையைச் செருமானியைச் சார்ந்த பீட்டர் லேம்பக் என்பவர் பின்பற்றுகின்றார். அவர்தம் நூலில் உலகப்படைப்பு, பைபிளில் உள்ள வரலாறுகள் கிரேக்கத் தத்துவ ஞானிகளின் விவரங்கள் பற்றிய குறிப்புகளை நிறையத் தருகின்றார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில், இலக்கிய வரலாற்றில் நூல்களின் பட்டியல் சேர்க்கையம் வரலாறு பற்றிய செய்திகளைத் தருவதுமே பெரிதும் காணப்படுகின்றன. பிரெஞ்சு நாட்டில் 12 தொகுதிகளில் பிரெஞ்சு இலக்கிய வரலாறு பற்றிய செய்திகளை வெளியிடும் முயற்சி தோன்றுகிறது. இதுபோலவே இத்தாலியைச் சேர்ந்த கிரோலேயா (Girolamo) வின் 14 தொகுதிகளாலான நூல் (Storla dello literature italiana) இன்றும் பாராட்டப்படுகிறது. ஒரு ஸ்பானிஷ் பாதிரியான ஜூன் ஆண்ட்ரூஸ் (Juan Andres) என்பவர், 1782-99-இல்

இலக்கியங்கள் அனைத்தும் பற்றிய ஒரு சிறந்த செய்திக் கருவூலமாக ஏழு தொகுதிகளை வெளியிட்டார். அதில் இலக்கிய வகைகள், பிரிவுகள், நாடிகள், நூற்றாண்டுகள் அடிப்படையிலான வகைப்படுத்துதலையும் காண்கிறோம். ஆங்கிலத்திலும் தாமஸ் வார்ட்டன் (Thomas warton) என்பவர் மூன்று தொகுதிகளாக ஆங்கிலக் கவிதையின் வரலாற்றினை (History of English Poetry: 1774-84) வெளியிட்டுள்ளார்.

இவையெல்லாம் முன்னேற்ற நோக்குப் பற்றிய எண்ணத்துடனேயே எழுதப்பட்டன எனலாம். இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய சிந்தனை இல்லை என்றால் மேற்கண்ட நூல்கள் எழுதப்பட முடியாது என்றே கூறலாம்.

முன்னேற்றம் அல்லது வளர்ச்சிக் கொள்கையானது (Idea of Progress) பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் நிலவியது. ஆங்கிலத்தில் டாக்டர் ஜான்சனைச் சொல்லலாம். அவர் ஆங்கிலக் கவிதை வரலாறானது கரடு முரடான சாசரின் கவிதைகளிலிருந்து, மென்மையான போப்பின் கவிதைகளுக்கு முன்னேற்றம் கண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார். ஆனால் வார்ட்டன், பிஷப் பெர்சி, பிஷப் ஹர்டு ஆகியோர் நிலை இருவகையாக இருக்கக் காண்கிறோம். அவர்களுக்கு சாசர், ஸ்பென்சர் போன்ற கவிஞர்களை மிகவும் பிடித்தாலும், புதிய அலையின் வீச்சுக்களைப் பொறுத்து உணர்ந்து கொள்ளவும் அவர்கள் முயன்றனர். வரலாற்று உணர்ச்சி இருந்தாலும் அவர்கள் தங்களைப் பொறுத்தவரை தனிப்பட்டே திகழ்ந்தனர்.

இலக்கியத் தனித்துவம்

மேற்கண்டோர் காலத்தில் இன்னொரு போக்கும் உருவாகி இருந்தது. இலக்கியத்தை ஒரு கற்பனையிலான தனித்துவத்தோடு கூடியதாகவும் அறிவியல் மற்றும் பிற கலைகளிலிருந்து வேறுபட்டதாகவும் காணும் போக்கே அது. இவ்வாறு தனித்துவப்படுத்தும் போக்கும், நவீனக் கலைகளின் எழுச்சியுடன் தொடர்புடையதாகும். இக்காலத்தில் அழகியல் பற்றிய முழுமையான சிந்தனையும் உருவாகி வந்தது. அழகியல் (Aesthetics) என்ற தொடர் 1735-இல் செருமனி அறிஞர் பாம்கார்ட்டனால்தான் (Bamgarter) உருவாக்கப்பட்டு எங்கும் பரவியது. இவ்வாறு இலக்கியத் தனித்துவம் அல்லது இலக்கியக் கலை பற்றிய வலியுறுத்தும் நோக்கத்தோடு தேசியத் தன்மையும் வலியுறுத்தப்பட்டது. இலக்கியம் ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய மொழியுடன் பிணைந்திருப்பதால் இது மிகவும் முக்கியமானதாக வலியுறுத்தப்பட்டது. இவ்வாறெல்லாம் உருவாகி வந்த சிந்தனை 18-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் ஜோஹன் காட்பிரைட் ஹெர்டர் (Johann Gottfried Herder) என்பவரால் நன்கு செம்மையாக்கப்பட்டது.

ஹெர்டர்

‘இலக்கிய வரலாறு என்பது பல்வேறு நாடுகள், காலங்கள், கவிஞர்கள் தோற்றுவித்த இலக்கியங்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, மாற்றம் அழிவு ஆகியன பற்றிக் குறிப்பிடுவதே’ என்கிறார் ஹெர்டர். மேலும் தேசியத்தன்மை இலக்கியத்திற்கு அடிப்படையானதாக இருக்க

வேண்டும். தேசியமொழி பண்புத் தூய்மையுடன் விளங்க வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார். ஹெர்டரின் நோக்கு செருமானியத் தேசிய உணர்வாகும். அவர் பிரெஞ்சு, இலத்தீன் இலக்கியங்களைப் பின்பற்றி எழுதுவதை மிகவும் எதிர்த்தார். நாட்டுப் பாடல்களின் புதுமைச்சக்திகளைச் சுட்டிக்காட்டி ‘செருமனியில் மட்டுமல்ல சித்தியர், எல்லாவியர், வெகுண்டர், உருசியர் போன்ற பிறரிடத்தும் காணப்படும் நாட்டுப்பாடல்களைத் தொகுக்க வேண்டும்’ என்றார். தமது செருமானியத் தேசிய உணர்வின் அடிப்படையில் ஹெர்டர் முன் வைத்த இக்கொள்கையானது. ஒரு விரிந்த இலக்கிய பார்வையையும் எதிர்பாராமல் உருவாக்கிவிட்டது எனலாம். ஹெர்டர் கவிதை எனப்படுகிற மிகப்பெரிய இசை நிகழ்ச்சியில் ஒவ்வொரு நாடும் தனக்கேயுரிய குரல் தனித்துவத்துடன் பங்கெடுக்க வேண்டும் என்ற அழகான கருத்தைக் கூறினார். ஹெர்டரின் இக்கருத்து கூர்ந்து நோக்குதற்குரியது. அவர் இலக்கிய நெறியானது அவ்வந்நாட்டு நிலப்பின்னணி பருவ நிலைகள், இனம், சமூகநிலைகள் ஆகியவற்றுடனேயே இணைந்ததாகக் கருதுகிறார்.

ஹெர்டரின் இப்புதிய சிந்தனையை அவருக்குப் பிரெஞ்சு செலகல் இரட்டையர் சிறப்பாக வளர்த்தமைத்தனர்.

செலகல் இரட்டையர்

ஹெர்டரின் நோக்குகளை வளர்த்தமைத்தவர்கள் செலகல் இரட்டையர்கள் ஆவர். ஒருவர் ஃபிரிடரிக் செலகல் (Friedrich Schlegel). இன்னொருவர் ஏ.டபிள்யூ செலகல் (A.W.Schlegel). இவர்கள் இருவருமே உலகப் பொதுவான தொடர்புநிலை வரலாற்றினை ஒரு வரலாற்றுச் சூழலமைவில் (பின்னணியில்) பார்க்கும் நோக்கினைப் பரப்பிய இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் ஆவர். முதலாவதாக மேற்கு ஐரோப்பா வரை மட்டுமே சார்ந்திருந்த இவர்களது எல்லை, பின்னர்க் கிழக்கு ஐரோப்பா வரையும் பரவியது. நாளடைவில் வடமொழி இலக்கிய ஆய்வினும் இவர்கள் சிறப்படைந்தார்கள். ஃபிரிடெரிக் செலகலின் இலக்கியம் பற்றிய கருத்து: “இலக்கியம் என்பது பெருமையுடனும், முற்றிலும் ஒத்திசைவு கொண்டதும் சம இயைபில் அமைக்கப்பட்டதுமான ஒரு முழுமையாகும். தன் ஒருமை நிலையில் பல்வேறு கலை உலகங்களை உள்ளடக்கியதாகும். அதோடு தன்னளவிலே தனித்துவத்துடனும் கூடிய ஒரு கலையாகவும் திகழ்வது. இவ்வாறு உலகப் பொதுவான ஒரு முற்போக்கு நிலை இலக்கியமானது, தேசிய இலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதை ஒரு நாட்டு வரலாற்றின் சுருக்கம் என்று குறிக்கலாம். ஒரு நாட்டின் அறிவுத்துறைகள், படைப்புகள் பலவற்றின் பிரிவு என்றும் சுட்டலாம்.”

ஏ.டபிள்யூ. செலகல் 1803, 1804-ஆம் ஆண்டுகளில் பெர்லினில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளில், மேற்கு நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றைச் செவ்வியல் நோக்கிற்கும் (Classical view), புனைவியல் நோக்கிற்கும் (Romantic view) உட்பட இருகிளைப் பிரிவாகவும், அந்நிலையில் அது ஓர் அமைப்புக் கொள்கையாகச் செயல்படுவதாகவும் கூறியுள்ளார். அவருடைய 1809, 1811-ஆம் ஆண்டுகளின் சொற்பொழிவுகளான ‘Lectures on

Dramatic Art and Literature’ என்பவை குறிப்பிட்ட ஓர் இலக்கிய வகையைச் சார்ந்திருந்தாலும் விவாதத்திற்குரியவையாக இருந்தாலும் பிரெஞ்சு, ஆங்கில, இத்தாலிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுச் செருமன் புனைவியல் நோக்கினை (German Romanticism) ஐரோப்பாவெங்கும் கொண்டு சென்றன எனலாம்.

‘செலகல் இரட்டையரின் இலக்கியம் பற்றிய கொள்கையானது விரிந்த பொருளிலும் குறுகிய பொருளிலும் ஒப்பியல் தன்மையுடையதே. அவர்களிடம் வரையறுத்த சுவையுணர்வும், தேசிய எல்லைக்கு உட்பட்ட குறுகிய உணர்வும் இருந்தாலும், பொருள் பொதிந்த கொள்கையாகவே அவர்களது கொள்கை எனக்குப் படுகிறது’ என ரெனிவெல்லாக்கு, செலகல் இரட்டையரை மதிப்பிடுகிறார்.

செலகல் இரட்டையரின் கொள்கையானது 19-ஆம் நூற்றாண்டில் பல நாடுகளில் வரவேற்கப்பட்டது. பிரெஞ்சு நாட்டில் இதனைச் சிஸ்மோண்டி (Sismondi) அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். இங்கிலாந்தில் கார்லைல் அவர்களுடைய கருத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார். நாட்டின் கவிதை வரலாறு என்பது அதன் வரலாறு, அரசியல், பொருளாதாரம், அறிவியல், மதவியல் ஆகியவற்றின் பிழிவே என்றும், இலக்கியம் என்பது உண்மை மிகுந்த தேசிய உணர்வுச் சக்தி என்றும் அவர் கூறுவன செலகல் இரட்டையர்தம் கொள்கைகளின் எதிரொலிகளாகும்.

கிரிம் சகோதரர்கள் (Grimm Brothers)

செருமனியைச் சேர்ந்த இவர்கள் கருத்து, வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்துக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவர்கள் “வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட பேரிலக்கியத்திலிருந்தே எல்லா நவீன இலக்கியங்களும் வருகின்றன. ஏனெனில் இதுவே ஏராளமான அடிக்கருத்துக்களின் (Themes) கருவூலமாகும். அதன் பெருமைக்கு முன் மற்றவை, சூரியனுக்கு முன் பிற செயற்கை ஒளிகள் போல்” என்கிறார்கள்.

இந்நோக்கு புராணங்கள், ஒப்பியல், மொழியியல் போன்றவற்றின் ஆய்வுகளின் விளைவுகளால் தூண்டுதல் பெற்று உருவானது என்பர். இவர்களும் நாட்டுப் பாடல்களில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர். பிரெஞ்சு, செர்பியன், அராபிக் நாட்டுக் கதைகளில் (Folk tales) மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர். கிரிம் சகோதரர்கள் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முந்திய காலக் கொள்கை அடிப்படையாகவும், சிறப்பானதாகவும் கொண்டதே செலகல் இரட்டையரிடமிருந்து வேறுபடும் இடமாகும்.

இவ்வேறுபடும் தன்மை, இலக்கிய நோக்குப்பற்றிய சிந்தனையையும் பாதித்தது. ஆங்கிலத்தில் ரிச்சர்டு பிரைஸ் என்பவர் வார்ட்டனின் ‘History of English Poetry’ என்ற நூலின் புதிய பதிப்புக்காக எழுதியுள்ள முன்னுரையில் இவ்வேறுபடும் தன்மையைக் காணலாம். அவர் பொது இலக்கியம் பற்றிப் பேசுகிறார். அதை அடிக்கருத்துக்களின் மிகப்பெரிய கருவூலம் என்றும், இக்கருத்துக்கள் புதிய ஒப்பியல், மொழியியல் ரீதியான விதிச் சட்டங்களுக்கு ஏற்பப் பரவவும், பெருகவும், இடம்பெயரவும் செய்வன என்றும் விளக்குகிறார்.

ரிச்சர்டு பிரைஸ் (Richard Price) நாட்டு மக்களிடையே உள்ள கதைகளைப் பழமரபுப் பான்மையுடையன என்றும் காலப்பழமையான ஒரு மெய்யுணர்வின் குறியீடு என்றும் கூறுகிறார்.

இவையாவும் புனைவியல் நோக்கினை ஒட்டி உருவான கருத்துக்களே. 1850க்குப் பின் நிலைமை மாற்றம் அடைகிறது.

இயற்கை அறிவியல் கோட்பாடு

1829-க்குப் பின் புனைவியல் கோட்பாடுகள் (Romantic Conceptions) மதிப்பிழக்கின்றன. இயற்கை அறிவியலிலிருந்து பெறப்பட்ட கருத்துக்கள் மேலெழுகின்றன. இலக்கிய வரலாறு எழுதுவதில்கூட இவற்றின் செல்வாக்குப் பரவியது.

இந்நிலையில் மெய்ம்மையியல் (Factualism), அறிவியல் (Scientism) என்ற இரு கோட்பாடுகளை அடையாளங் கண்டுகொள்ள வேண்டும். Factualism என்ற மெய்ம்மையியலானது காணப்படும் அல்லது ஊகிக்கப்படும் உண்மைகள் பற்றிய ஆய்வு வளர்ச்சியாகும். Scientism என்ற அறிவியலானது, உயிரியல் பரிணாகக் கோட்பாடாகும். இதுவே இலக்கியப் படைப்பு மாறுதல் பற்றிய விதிச்சட்டங்களைக் கருதுமாறு செய்தது. இம்மாற்றத்தை ரேனான் என்பவரிடம் காணலாம். ரேனான் ஹெர்டரைப் பின்பற்றி, புதிய புராணம் பற்றியும் தொல்பாடல்களைப் பற்றியும் சிந்திக்கிறார். அவர் கூற்றுப்படி, ஒப்பியல் ஆய்வு வாயிலாக அறிவது, ஹோமர் ஒரு கூட்டுணர்வுக் கவிஞர் என்பதாகும். இலக்கிய வரலாற்றின் வளர்ச்சி என்பது மூலத்தோற்றம் பற்றிய ஆய்வின் விளைவேயாகும். எனவே பிறநாட்டு இலக்கியங்கள் பற்றிய கவனம் வேண்டும். இதனால் ஒப்பீட்டு முறையானது திறனாய்வில் மாபெரும் கருவியாகிறது. இது ஒரு திருப்புமையமே எனலாம். ரேனான் எதிர்காலத்தில் ஒப்பீட்டு இலக்கண, மொழியியல் ஆய்வு வாயிலாக மனித மனத்தின் வரலாற்றினை நிறுவ முடியும் என நிரப்பவும் நம்பினார்.

இலக்கியத்தில் விதிச்சட்டங்கள் பற்றிய ஆய்வானது தொல்பழங்காலத்திலேயே உள்ளதுதான். 18-ஆம் நூற்றாண்டில்கூட இது சிறிய தலைகாட்டுகிறது என்றாலும், ஒப்பீட்டு மொழி ஆய்வுக்குப்பின் அதுவே மேலாதிக்கம் செலுத்தலாயிற்று. டார்வின், ஸ்பென்சர் ஆகியோருடைய கருத்துக்களின் செல்வாக்கால் பரிணாம வாதம் இலக்கியத்தில் கலக்கலாயிற்று. இலக்கிய வகை என்பதை, இலக்கிய வரலாற்றில் பரிணாம வளர்ச்சியுடைய ஓர் உயிரின வகைபோல எண்ணும் சிந்தனை ஏற்படலாயிற்று.

செருமனியில் மோரிஸ் ஹாப்ட் (Morix Haupt) என்பவர், ஒப்பியல் இலக்கியக்கலை பற்றியப் பேசினார். அவர் கிரேக்க, பிரெஞ்சு, ஸ்காண்டிநேவியா, செருமானிய, செர்பிய, பின்லாந்திய நாட்டுக்காப்பியங்களின் வளர்ச்சியை ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தார். அவரால் உள்ளெழுச்சி பெற்ற வில்ஹெல்ம் சேரர் (Wilhelm Scherer) இலக்கிய வரலாறே கவிதை வடிவங்களின் புற அமைப்பின் ஆய்வாகும் என்கிறார். பெரும்பாலும் இக்கருத்துக்கள் பெர்லினில் அறிஞர் வட்டங்களில் வளர்ந்து வந்தன. இவற்றால் தூண்டுதல் பெற்ற ரஷ்ய

அறிஞர் அலெக்சாண்டர் வெச்லோவஸ்கி (Alexander Veselovsky) 1870-இல் அடிக்கருத்துக்கள் (Themes) நிகழ்ச்சிப் பின்னல் (Plot) ஆகியன இடம்பெயர்ந்து செல்லுமாற்றை ஆய்ந்து வெளியிட்டார். மேற்கு, கிழக்கு உலகங்கள் முழுவதும் தொல்பழங்காலம் முதல் புனைவியல் இலக்கியம் வரையில் நிகழ்ந்த 'கருத்து இடம்பெயர்தல்' குறித்து ஆராய்ந்தார். அவர் பெயர்கள் எதுவும் சுட்டாத பொதுமையான வரலாறு எழுதும் நோக்கில் கவிதையியல் வரலாறு எழுத நினைத்தார். உலகப் பொதுவான கவிதையின் பரிணாம வளர்ச்சி பற்றி எழுத நினைத்தார். அவர் இந்நோக்கிற்கு ஒரு கூட்டுணர்வு அணுகுதலையும் மேற்கொண்டார்.

இங்கிலாந்தில் இக்கோட்பாடு பிறிதொரு வகையாக வளர்ச்சி பெற்றது. ஜான் அடிங்டன் சைமாண்ட்ஸ் (John Addington Symonds) எலிசபெத் கால நாடகத்திற்கும் இத்தாலிய ஓவியத்திற்கும் உரிய ஒருமையைப் பொருத்தி ஆராய்ந்தார். அவர் கலை இலக்கியத்தில் பரிணாமக் கோட்பாடுகளைப் பொருத்தி ஆராய்தலைப் பெரிதும் போற்றினார். இதன்படி பார்த்தால், ஒவ்வொரு இலக்கிய வகையும் முளைவிடுதல், வளர்தல், பூத்துக்குலுங்குதல், அழிதல் என்ற விதிவழிப்பட்ட படிநிலை வளர்ச்சியை அடைகின்றன என அவர் கூறினார். இம்முறையிலான ஆய்வினால் ஓர் இலக்கிய வகையில் எதிர்காலம் என்னவாகும் என்பதையும் கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றலை நாம் பெற வேண்டும் என்றார். அவர் ஒப்பிலக்கியம் என்ற தொடர் நிலைபெறக் காரணமாயிருந்த பாசனட், ஸ்பென்சரின் இனவாழ்விலிருந்து தனிமனித வாழ்வுக்கு மாறிய சமூக வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றி இலக்கியத்தை ஆராய்ந்தார். சமூகமாற்றத்திற்கு ஏற்ப இலக்கியமும் மாற்றமுள்ளது என்றார். பிரெஞ்சு நாட்டில் பெர்டினாண்ட் புருனெமர் (Ferdinand Brunetiere) என்பவர் பரிணாமக் கொள்கை வழியே இலக்கியத்தை ஆராய முற்பட்டார். அவர் பிரெஞ்சு இலக்கியம் ஒன்றில் மட்டும் இலக்கிய வகைகளை ஆராய்ந்தார். எனினும் அதுவே அவரை உலகப்பொது இலக்கியக் கருத்துக்கு இட்டுச்சென்றது. மேலும் அம்முறையால் ஒப்பிலக்கியக் கோட்பாட்டை அவரால் ஏற்கமுடிந்தது. 1900-இல் பாரிசில் ஓர் உலகக் கண்காட்சி நடைபெற்றது. அதனை ஒட்டி வரலாற்றியல் ஆய்வு மாநாடு ஒன்றும் கூட்டப்பட்டது. அதில் ஒரு பிரிவு ஒப்பிலக்கிய ஆய்வுப்பகுதியாக நடைபெற்றது. அதற்கு மிகக்குறைவான கூட்டமே கூடியது. புருனெமர் அங்கே ஐரோப்பிய இலக்கியம் பற்றிய சொற்பொழிவுடன் அதைத் தொடங்கி வைத்தார். அவர் செலகல் இருவர், ஆம்பியர், ஜே.ஏ.சைமாண்ட்ஸ் போன்றோரைப் பின்பற்றுமாறு அழைப்பு விடுத்தார். அக்கூட்டத்தில் காஸ்டன் பாரிஸ் (Gaston Paries) என்பவரும் பேசினார். அவர் ஒப்பிலக்கியத்தின் பழைய கோட்பாடுகளான நாட்டுப்பாடல் கொள்கை இடம்பெயரும் அடிக்கருத்துக்கள் இடம்பெயரும் கலைப் பண்புக்கூறுகள் (Motifs) ஆகியனபற்றி விளக்கினார். பின்னர், இவ்வாய்வு பின்னிஷ் நாட்டுப்பாடல் ஆய்வால் புது எழுச்சி பெற்று தனிக்கல்வியாக இனவியல் ஆய்வுடனும் (Ethnology) மானிடவியல் ஆய்வுடனும் தொடர்புபட்ட ஒன்றாக வளர்ந்தது.

அழகியல் கோட்பாடும் (Aestheticism) மனப்பதிவியலும் (Impressionism)

நாளடைவில் பரிணாகக் கொள்கையின் பின்னடைவர், திறனாய்வு எந்திர கதியிலான அணுகலுக்கு எதிரான முறையை ஏற்படுத்தியது. பெர்க்சன் (Bergson),சுரோசு (Croce) போன்றோர் இவ்வழியில் முனைந்தனர். அழகியல் கோட்பாடும் மனப்பதிவியல் கோட்பாடும் 19-ஆம் நூற்றாண்டில் பிற்பகுதியில் மேலாதிக்கம் செலுத்தலாயின. இதனால், தனியொரு படைப்பாளி, கலையின் தனித்துவம் ஆகியன வலியுறுத்தப்பட்டன. ஆயினும் இக்கொள்கைகள் ஒப்பிலக்கிய ரீதியில் மறுக்கப்பட்டன அல்லது வெறும் இலக்கிய ஆய்வு எனக் கூறி ஓர் எல்லைக்கோட்டில் வைக்கப்பட்டன.

மீண்டும் தோன்றியது என்னவென்றால், Empiricism, Positivism என்ற மேலனுபவவியலும், நேர்க்கட்சி வாதமும் தந்த உண்மையியலே (Factualism) எனலாம். அது 'அறிவியல் புறப்பொதுமையுடனும்', 'காரண விளக்கத்துடனும்' தோன்றுகிறது.

பிரெஞ்சு நாட்டு ஒப்பிலக்கியமானது இலக்கிய உறவுகள் பற்றிய சான்றுகளாலும், குறிப்பாகப் பொதுக்கருத்துப் பற்றிய மதிப்பீடுகளாலும் நாடுகளுக்கு இடையிலான இடைத்தொடர்பாளர்கள், பயணிகள், மொழிபெயர்ப்பாளர், விளம்பரம் செய்வோர் ஆகியோர் பற்றிய குறிப்புக்களாலும் நிறைந்திருந்தது.

ஆனால் இலக்கிய ஆய்வில் ஒரு படைப்பு இன்னொரு படைப்புக்குக் காரணமாயிற்று என ஒப்புமைகளும் ஒரே மாதிரிகளும் காணப்பட்டாலும் யாராலும் முழுமையாக விளக்கிக்காட்ட முடியாது. இவ்வாறெல்லாம் காரண அடிப்படையில் எழுந்த ஆய்வுகள் புறவயமானவையே. இலக்கியத்தின் உயிர்நாடிகளிலிருந்து விலகியனவே. குறுகிய தேசிய இன மனப்பான்மையின் விளைவுகளே.

இவ்வாறு, ஒன்று பிறிதொன்றின் காரணமாதலையும், குறுகிய தேசிய இன மனப்பான்மையின் விளைவையும் கொண்ட இலக்கியக் கொள்கையை 'ஆற்றலற்ற மலட்டுத்தன்மை' என்கிறார் ரெனிவெல்லாக்கு.

ரெனி வெல்லாக்கின் கருத்து

Factualism என்ற உண்மையியல் சார்ந்த இக்கொள்கையின் பொருள் விளக்கத் தன்மையில்லாமையையும், குறிப்பான முறையில் இல்லாமையையும் பற்றி 'The Crisis of Comparative Literature' என்ற கட்டுரையில் ரெனிவெல்லாக்கு 1958-இல் அனைத்துலக ஒப்பிலக்கிய இரண்டாவது மாநாட்டில் வற்புறுத்தினார். அக்கட்டுரை ஏராளமான விவாதங்களை எழுப்பியது. பல முடிவற்ற தவறான கருத்துக்களையும் ஏற்படுத்தமோ என நினைத்ததாகவும் ரெனிவெல்லாக்கு கூறுகின்றார். இது அமெரிக்கக் கருத்துக்கும் பிரெஞ்சுக் கருத்துக்கும் இடையிலான ஒரு தேசியப் பிரச்சனையாகக் கூடத் தோன்றுமே எனவும் அவர் கூறுகின்றார்.

ரெனி வெல்லாக்கின் கருத்துப்படி, பொது இலக்கியத்திற்கும் ஒப்பிலக்கியத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் செயற்கையானவையே. காரணவழி முறையியல் விளக்கங்களால் ஒப்பிலக்கிய நெறியின் இயல்புத்தன்மையைப் பெற முடியாது என்கிறார் அவர். வெறும் மேலோட்டமாகக் காணப்படும் உண்மைகளை வைத்துச் செய்யப்படும் எந்திரவியலான நெறியிலிருந்து 19-ஆம் நூற்றாண்டின் உண்மையியலான கொள்கையிலிருந்து (Factualistic) நேரிய திறனாய்வு நெறியில் செல்ல வைப்பதே தம் போன்றோரின் கொள்கை என்கிறார் அவர். இதுபற்றி ரெனி வெல்லாக்கு கூறுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது. அவர் கூறுகிறார்: “திறனாய்வு என்பது மதிப்புகளையும் தகுதி இயல்புகளையும் பற்றியது. இது மூலங்களைச் சரியாக உணர்ந்து கொள்ள உதவும் வரலாற்றியலுடன் ஒட்டியது. எனவே திறனாய்வின் வரலாறும் தேவைப்படுகிறது. இறதியாக, இது அனைத்துலக உணர்வுப் பரப்பியலுமாகும். இதுவே ஒரு தொலைதூர உலகப்பொதுவான இலக்கிய வரலாற்றினைக் கருத வைப்பதாகும். எனவே, ஒப்பிலக்கிய ஆய்வானது உறுதியாகத் தேசிய இன உணர்வு எல்லைக் கௌரவங்களிலிருந்து விடுபட்டதாக இருக்க வேண்டும். அதே வேளை மாறுபட்ட தேசிய மரபுகளின் இயல்பையும், பெருமைகளையும் குறைத்து மதிப்பிடவோ காணாததுபோல விட்டு விடவோ கூடாது. நாம் பொய்யானதும் தேவையற்றதுமானவற்றில் ஈடுபடல் கூடாது. நமக்குப் பொது இலக்கியமும், தேசிய இலக்கியமும் தேவை. நமக்கு இலக்கிய வரலாறும், திறனாய்வும் தேவை. இதற்கெல்லாம் ஒரு முழுமையைத் தரக்கூடிய உணர்வுப் பரப்பினை ஒப்பிலக்கியமே தரமுடியும்.”

இவ்வாறு பலவகையான தத்துவ அறிவியல் கொள்கைகளின் பாதிப்பால் இலக்கிய அணுகலில் ஏற்பட்ட நெறிகளாகவே ஒப்பியல் ஆய்வுகளின் வளர்ச்சி நிலைகளைக் காண்கிறோம். இறுதியில், அமெரிக்கரான ரெனி வெல்லாக்கு போன்றோர் கூறும்போது இலக்கியம், இலக்கியத்திறனாய்வு, இலக்கிய வரலாறு என்பவை கலந்த ரீதியிலான அணுகல் நெறியினையும் காண்கிறோம்.

தமிழில் ஒப்பிலக்கிய வளர்ச்சி

“திராவிட இலக்கியங்களையும், இந்திய இலக்கியங்களையும் ஒப்புநோக்கிக் கற்றவனுடைய கல்வியறிவு மிகவும் பரந்துள்ளதாயும், செழிப்புள்ளதாயும் இருத்தல் ஒருதலை, இந்த ஒப்புநோக்குக் கல்வி நமது அறிஞர்களுடைய குறுகிய மனப்பான்மை என்னும் திண்ணிய சுவரை இடித்துத் தகர்த்து விடும்”

-எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

கால ஆராய்ச்சி

அண்மைக் காலம்வரை தமிழறிஞர்களின் கவனம் ஒப்பிலக்கியத்துறையில் செல்லவில்லை. நூல்களின் கால ஆராய்ச்சியிலேயே அவர்களின் சிந்தனை சென்றது. சுந்தரம்பிள்ளை, சிவராச பிள்ளை, வையாபுரிப்பிள்ளை, இராகவஐயங்கார், கிருஷ்ணசாமி

ஐயங்கார், இராசமாணிக்கனார் முதலிய தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்கள், சான்றோர் செய்யுள்களின் கால ஆராய்ச்சியிலேயே தமது திறமைகளைச் செலவிட்டனர். இதன் காரணமாக இலக்கிய இரசனையும், திறனாய்வும், ஒப்பியல் நோக்கில் போதிய அளவு முக்கியத்துவம் பெறவில்லை.

ஒப்பிலக்கிய முன்னோடிகள்

எனினும், ஒப்பிலக்கியத்தின் பண்பையும் பயனையும் காலத்திற்குக் காலம் சிலர் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. இவருள் ‘தமிழ் மாணவர் ஜி.யூ.போப்’ தலையாயவர் ஆவார். அவர் 1885-இல் பின்வருமாறு கூறினார்.

“பழைய தமிழ்க்காப்பியங்களைப் பார்க்கும் பொழுது அவற்றுக்கும் அவற்றிற்குச் சமமான கிரேக்க இலக்கியங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை புலனாகின்றது. உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும், சமுதாய நிலைமையிலும் பெரும் ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன.”

1923-இல் தென்னிந்தியா பற்றிய வரலாற்று நூல் ஒன்றை வெளியிட்ட எஸ்.கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், “சங்கச் சான்றோர் செய்யுட்கள் ஹோமரது இலியாது காவியம் தோன்றுவதற்கு ஆதாரமாக இருந்த வீரக்கதைகளை ஒத்தனவாய் உள்ளன” என்று குறிப்பிட்டார்.

ஐயங்காரைவிட ஒரு படி மேலே சென்று ஒப்பியல் நோக்கிற்குக் கால்கோள் விழா நடத்தியவர் பேராசிரியர் என்.கே.சித்தாந்தா. அவர் 1927-இல் வெளியிட்ட தமது ‘இந்திய வீரயுகம்’ (Heroic Age of India) என்ற நூலிலே, “தமிழ்ப் புறத்திணைப் பாடல்கள் பிற மொழிகளில் காணப்படும் வீரப் பாடல்களுடன் ஒப்புநோக்கி ஆராயப்படும் தகைமையுடையன” என்றார்.

சித்தாந்தாவின் கூற்றைப் பின்பற்றிப் பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை தமது ‘காவிய காலம்’ (1952) என்ற ஆய்வு நூலில் ‘Heroic Age’ எனப்படும் வீரயுகத்தைச் சார்ந்தனவாக உள்ளன நம் புறப்பாடல்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அவர், அந்நூலில் ஒப்பிலக்கிய ஆராய்ச்சியின் இன்றியமையாமையையும் மனத்தில் பதியும் வகையில் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

“திராவிட இலக்கியங்களையும், இந்திய இலக்கியங்களையும் ஒப்புநோக்கிக் கற்றவனுடைய கல்வியறிவு மிகவும் பரந்துள்ளதாயும், செழிப்புள்ளதாயும் இருத்தல் ஒருதலை, இந்த ஒப்புநோக்குக் கல்வி நமது அறிஞர்களுடைய குறுகிய மனப்பான்மை என்னும் திண்ணிய சுவரை இடித்துத் தகர்த்து விடும்.. இவ்வகைக் கல்வியின் மேல் எழுந்த ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு புதிய பொருண்மையும் புதிய பெருமையும் ஏற்படும்.”

‘ஒப்புநோக்கு முறை வடமொழி நூல்களோடு மட்டும் அமைந்து விடக்கூடாது. மிக விரிந்து செல்லுதல் வேண்டும்” என்பது பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் கருத்தாகும்.

‘வையாப்புரிப்பிள்ளை அவர்களைப் போல் சமயம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் ஒப்பியலை வற்புறுத்திய தமிழறிஞர் வேறு யாருமில்லை’ என்பார் டாக்டர் க.கைலாசபதி.

வ.வே.சு.ஐயர் ‘Kamba Ramayana - A Study’ என்ற தமது ஆங்கில நூலில் கம்பராமாயணத்தை கிரேக்க, இலத்தீன், ஆங்கிலக் காப்பியங்களுடன் ஒப்பிட்டுள்ளார். ‘கம்பராமாயணமானது ஹோமர் எழுதிய இலியாதையும், விர்க்கிலியன் எழுதிய ஏனயிதையும், மில்லனுடைய சுவர்க்க நஷ்டம் என்ற காவியத்தையும், வியாஸ பாரதத்தையும், தனக்கே முதநூலாக இருந்த வால்மீகி ராமாயணத்தையும் கூட, பெருங்காப்பிய லட்சணத்தின் அம்சங்களுள் அநேகமாய் எல்லாவற்றிலும் வென்றுவிட்டது என்று சொல்லுவோம்”’ என்னும் தம் கூற்றிற்குத்தக்க சான்றுகள் பலவற்றையும் அவர் தந்துள்ளார். அந்நூல் வ.வே.சு.ஐயரை முதல்தர ஆய்வாளராக மட்டுமின்றி, ஒப்பிலக்கிய ஆய்வு முன்னோடியாகவும் காட்டுகின்றது. ஐயரது காலத்திற்குப் பின் மேலைநாட்டுக் காவியங்களைப் பற்றிய ஆய்வு பல புதிய நெறிகளில் சென்றுள்ளது. எனினும், ஐயரது ஆய்வு நூல் இன்றும் சிறப்புடன் விளங்குகின்றது.

பல்கலைக்கழக ஆய்வுகள்

டாக்டர் தனிநாயக அடிகள் டாக்டர் மு.வரதராசன், டாக்டர், வ.சுப.மாணிக்கம், டாக்டர் க.கைலாசபதி போன்ற பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும் ஒப்பிலக்கியத் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு பணியாற்றியுள்ளனர். இவர்கள் தம் ஆய்வு நூல்கள் சில இத்துறையில் வழிகாட்டிகளாக விளங்குகின்றன எனலாம். ‘தமிழில் இயற்கைப் பாட்டு’ என்ற ஆங்கில நூலிலே (1953) தனிநாயக அடிகளார் கிரேக்க இலத்தீன் கவிதைகளோடு தமிழ் இயற்கை கவிதைப் பகுதிகளை ஆங்காங்கு ஒப்புநோக்கிச் சென்றுள்ளார். ‘திருவள்ளுவர்’ என்னும் நூலில் அவர் கிரேக்க, உரோம உழுக்க இயல்களுடனும் புத்த சமயத்துடனும் திருக்குறளை ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். டாக்டர் மு.வரதராசனார் இயற்கைப் புனைவு, முல்லைத் திணை டு, கையறுநிலைப் பாட்டு போன்றவற்றின் ஒப்பீட்டு முறையைப் பின்பற்றி விளக்கியுள்ளார். அவரது ‘பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை’ (The Treatment of Nature in Sangam Literature) ‘முல்லைத்திணை’, புலவர் கண்ணீர் போன்ற நூல்கள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன. டாக்டர், வ.சுப.மாணிக்கத்தின் ‘தமிழ்க்காதல்’ என்னும் ஆய்வு நூல் கிரேக்க, உரோம இலக்கியங்களின் நல்லுறவையும் சங்க இலக்கியத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றன. டாக்டர் க.கைலாசபதியின் ‘தமிழ் வீரயுகப் பாடல்’ (Tamil Heroic Poetry) என்னும் ஆங்கில ஆய்வு நூல் தமிழில் ஒப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஒரு படி முன்னேற்றம் தருவதாகும். ‘கிரேக்கக் காவியங்களையும், தமிழ்ப்புறப்பாடல்களையும் மிகுந்த அளவில் ஒப்பிடும் அந்நூல் முதல் நிலையில் ஆசிரியரால் 1966-இல் பர்மிங்ஹாம் பல்கலைக்கழகத்தில் டாக்டர் பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேயாகும். அவர் கொண்ட ஆய்வு முடிவிற்குக் கருத்து வேறுபாடு இருந்தாலும், அவர் மேற்கொண்ட ஆய்வுமுறை சங்க இலக்கியத்திற்கே ஒரு புதிய பார்வையினை நல்குகிறது எனில் மிகையாகாது. ‘ஒப்பியல் இலக்கியம்’ என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ள பிற்தொரு நூலில் அவர் ஒப்பிலக்கியத்தின்

அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை முதன்முதலாகத் தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். அவரது ‘இரு மகாகவிகள்’ என்ற நூல் பாரதியையும் தாகூரையும் ஒப்புநோக்கி எழுதப்பெற்றதாகும்.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் டாக்டர் கா.செல்லப்பன் நடத்திய ஆராய்ச்சி ‘இளங்கோவும் ஷேக்ஸ்பியரும் துன்பியல் நோக்கில் ஒப்பாய்வு’ என்னும் வடிவம் பெற்றுள்ளது. அமெரிக்கக் கவிஞர் ராபெர்ட் ஃபிராஸ்ட் (Robert Frost), பாரதியார் ஆகிய இருவரையும் ஒப்பிட்டு டாக்டர்.என்.சுப்பிரமணியன் எழுதியுள்ள ஆய்வுக்கட்டுரையும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதே.

ஒப்பிலக்கிய நூல்கள்

அ.சீனிவாசராகவன், ரா.ஸ்ரீ.தேசிகன், பி.ஸ்ரீ., டி.கே.சி, கா.நா.சுப்ரமணியன், சிதம்பர ரகுநாதன், எஸ்.இராமகிருஷ்ணன் போன்ற அறிஞர்களும் ஒப்பிலக்கியத் துறையில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் காட்டியுள்ளனர். அவர்கள் நூல்கள் ஒப்பிலக்கியத்துறை வளர்ச்சிக்குப் பயன்பட்டுள்ளன.

எஸ்.இராமகிருஷ்ணனின் ‘கம்பனும் மில்டனும்’ (1990) குறிப்பிடத்தக்க ஒப்பிலக்கிய நூலாகும். இதே பொருளை ஆழமாக ஆராய்ந்து அளித்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையே அவருக்கு ‘டாக்டர்’ (Ph.D) பட்டத்தைப் பெற்றுத்தந்தது. அவ்வாராய்ச்சிக் கட்டுரையும் இப்போது நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ளது. சிதம்பர ரகுநாதன் எழுதியுள்ள ‘கங்கையும் காவிரியும்’ என்னும் நூல் தாகூரையும் பாரதியாரையும் ஒப்புநோக்கி எடை போடுகிறது. ‘பாரதியும் ஷெல்லியும்’ என்பது அவர் எழுதியுள்ள மற்றொரு ஒப்பிலக்கிய நூலாகும்.

டாக்டர் எம்.முத்துராமன் ‘கீதையும் குறளும்’ என்னும் ஆங்கில நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

டாக்டர் வி.சச்சிதானந்தன், ஜி.வான்மீகநாதன், கி.சந்திரசேகரன் ஆகியோர் அவ்வப்போது எழுதிய சில கட்டுரைகளும் இத்துறையில் அடங்குவன. டாக்டர் வி.சச்சிதானந்தன் ஆங்கிலத்தில் பாரதியாரையும், விட்மன், ஷெல்லி, கீட்ஸ் முதலியோரையும் ஒப்பிட்டு எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும், ஜி.வான்மீகநாதன் மாணிக்கவாசகரையும், ருமி என்ற பாரசீக அருளியல் கவிஞரையும் ஒப்பிட்டு ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கட்டுரையும் இங்குச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன.

பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் மொழியியல் துறையிலும் ஒப்பிலக்கியத் துறையிலும் ஆற்றியுள்ள பணிகள் பாராட்டத்தக்கனவாகும். இத்துறைகளில் தாம் ஆர்வம் காட்டியது மட்டுமின்றி ஆய்வாளர் பலரையும் ஈடுபடுத்தியது அவரது தனிச்சிறப்பாகும்.

உலகத் தமிழ் மாநாடுகள்

இதுவரை நிகழ்ந்துள்ள உலகத் தமிழ் மாநாடுகள் அனைத்தும் ஒப்பீட்டிற்குச் சிறந்த முறையில் ஊக்கம் நல்கியுள்ளன. இம்மாநாட்டு மலர்களில் வெளிவந்துள்ள ஆய்வுக்கட்டுரைகள் ஒரு சில குறிப்பிடத்தக்கவாறு ஒப்பிலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளன. இம்மாநாடுகளில் வெளிநாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்களும் பங்கு கொள்வதால் ஒப்பிலக்கியத் துறைக்குப் பெருந்தாண்டுதல் கிடைத்துள்ளது.

கடல் கடந்து வாழும் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளரைப் பொறுத்தவரையில் மலேஷியப் பல்கலைக்கழக இந்தியவியல்துறை விரிவுரையாளர் எஸ்.சிங்காரவேலு ஒப்பியல் ஆராய்ச்சியில் பேருக்கத்துடன் உழைத்த அறிஞர் அவர் தென்கிழக்கு ஆசியப் பகுதிகளில் வழங்கும் இராமசரிதங்களை ஒப்புநோக்கிப் பகுப்பாய்வும், பண்பாய்வும் செய்தவர். 'Comparative Study of the Story of Rama in South India and South East Asia' என்பது முதலாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் அவர் படித்த ஆய்வுக்கட்டுரையாகும். அண்மைக்கால நுண்ணாய்வுகளில் இக்கட்டுரைக்குச் சிறப்பானதோர் இடமுண்டு.

சென்னையில் நடைபெற்ற (ஜனவரி 1968) இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் கேரளப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் துறைத்தலைவர் டாக்டர். வி.ஐ.சுப்பிரமணியன் 'தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் திருப்பு முனைகள்' என்னும் பொருள் பற்றிப் பேருரை நிகழ்த்தினார். அவர் தம் உரையில் ஒப்பிலக்கிய ஆராய்ச்சியின் இன்றியமையாமையை எடுத்து விளக்கினார்.

“மத்திய காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் கன்னடம், மலையாளம், தெலுங்கு, தமிழ் ஆகிய மொழிகளிலே எழுந்த இலக்கியங்களுக்குப் பொதுவான, இலக்கிய அடிக்கருத்துக்கள் (Themes) காணப்படுகின்றன. இவை முனைப்பான ஒப்புமைகள் அயற்பிரதேசங்களினது இலக்கிய மரபுகளை அறிவது, தமிழ் இலக்கிய மரபை மதிப்பிட உதவும் அடிக்கருத்துக்கள், யாப்பு இலக்கிய வகை (வடிவம்), இலக்கிய மரபு முதலியவற்றை ஆராயும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டால், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே இன்னும் தீர்க்கப்படாத புதிர்களுக்குச் சில அறுதியான சான்றுகள் கிடைத்தல் கூடும்”.

பேராசிரியர் வி.ஐ.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிட்டுள்ளது போல, கன்னடம், மலையாளம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்கள் மட்டுமின்றிச் சிங்கள இலக்கியமும் தமிழ் ஆய்வாளர்கள் ஒப்புநோக்க வேண்டிய ஒன்றாகும். இலங்கை அறிஞரான நா.சுப்பிரமணியன், 'சிலம்புச் செல்வியும் சிங்கள இலக்கியமும்' என்னும் பொருளில், ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையைப் படித்துள்ளார். இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரக் கதை சிங்கள இலக்கியத்தில் எவ்வடிவத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது என்பதை ஆராய்வதே அக்கட்டுரையின் அடிப்படை நோக்கம் ஆகும். ஒப்பிலக்கிய நோக்கினால் உந்தப்பெற்றே ஆசிரியர் அம்முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளார்.

உலகத் தமிழ் மாநாடுகளில் மொழியியல் துறைபற்றிய ஒப்பியல் ஆய்வுகளே இன்னும் பெருவழக்காய் உள்ளன. ஒப்பியல் ஆய்வென்றால் மொழியியல் ஆய்வு என்றே பொதுவான கருத்தும் நிலவுகிறது. இந்தியவியலைப் பொறுத்த அளவில் ஒப்பியல் ஆய்வானது மொழியியல் துறையிலே தொடங்கியமை இம்மனப்போக்கிற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒப்பியல் ஆய்வு என்பது உண்மையில் ஓர் ஆராய்ச்சி முறையே ஆகும். எனவே, மொழியியலைப் போல், இலக்கியதுறையிலும் ஒப்பியல் ஆய்வுகள் பெருகுதல் இன்றியமையாததாகும்.

மொழியியல், இலக்கியம் என்ற துறைகளில் ஒப்புநோக்கு இன்றியமையாததாய் இருப்பது போலவே வாய்மொழி இலக்கியத் துறையிலும் அது மிக முக்கியமானதாகும். நாடோடிப் பாடல்கள், நாட்டார் பாடல்கள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், மக்கள் இலக்கியம், கிராமிய இலக்கியம், பாமரர் பாடல்கள் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் வாய்மொழிப் பாடல்கள் ஒப்பியல் ஆய்வினால் புத்தொளியும், புதுவிளக்கமும் பெறக்கூடியன. பேராசிரியர் நா.வானமாமலை, பேராசிரியர் வி.ஐ.சுப்பிரமணியன், பி.ஆர்.சுப்பிரமணியன், டாக்டர் தமிழண்ணல், கி.வா.ஐகந்நாதன் முதலியோர் இத்துறையில் அவ்வப்போது முயற்சிகள் மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். செக் நாட்டு ஆய்வாளரான ஜான் பிலிப்ஸ்கி தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் கட்டபொம்மன் பாடற் பிரதிகளை ஒப்புநோக்குவதில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

உலகத்தமிழ் மாநாடு தனது பொருளுக்கு ஏற்ப உலகளாவியதாய் இருப்பதற்கு ஒப்பியல் ஆய்வு இன்றியமையாததாகும்.

இந்தியாவில் நிகழும் அனைத்திந்தியப் பல்கலைக்கழக தமிழாசிரியர் மன்றக் கருத்தரங்க மலர்களும் ஒப்பியற் கட்டுரைகள் சிலவற்றைக் கொண்டு வெளிவருவது நல்ல அறிகுறி ஆகும்.

மேலை நாட்டுத் தமிழறிஞர்

இன்று மேலை நாட்டுத் தமிழறிஞர் பலர் ஒப்பீட்டுத் துறையில் பணியாற்றி வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஜே.ஆர்.மார், கமில் சுவலபில், ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட், இ.பி.செலிஷெவ் ஆகியோர் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவர்.

ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட் என்னும் அமெரிக்க அறிஞர் 'தமிழ் இலக்கியத்திலும், இந்தோ ஆரிய இலக்கியத்திலும் காரகாலம்' என்னும் பொருளில் ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரையை வழங்கியுள்ளார். அவரது கட்டுரை ஒப்பிலக்கிய ஆய்வுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. அவர்தம் கட்டுரையில் தமிழ், பாதகம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் காணப்படும் காரகலத்தைப் பற்றிய அகப்பொருட் பாடல்களை ஒப்புநோக்கி, அவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமைக்குக் காரணங்களைக் காட்டி, தமிழிலிருந்தே வடமொழிக்கு இத்துறையைச் சார்ந்த பொருள் சென்றிருத்தல் வேண்டும் எனத் தக்க சான்றுகளுடன் விளக்கியுள்ளார். சங்கத்தொகை நூல்களில் காணப்படும் அகத்திணைப் பாடல்களைச் சிறப்பாகக் கற்க இத்தகைய ஆய்வுகள் வரிகாட்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் விரிவுரையாளராக இருக்கும் டாக்டர் ஜே.ஆர்.மார் தம் எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பற்றிய ஆய்வுரையில் கிரேக்க வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கும், பழந்தமிழ்ப் பாடல்களுக்கும் உள்ள ஒப்புமையைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

ரஷ்ய நாட்டு அறிஞரான இ.பி.செலிஷெவ் பாரதி கவிதைகள் 'இந்திய இலக்கிய வளர்ச்சியில் தோன்றிய புதிய போக்குகளுக்கு எடுத்துக்காட்டு' என்னும் பொருளில் ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையினை எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரையில் அவர் 'வட இந்திய மொழிகளில் பாரதிக்கு நிகராக நோக்கின், அடிப்படையிலே, பாரதியின் தேச பக்திக் கவிதைகளை இந்தியாவின் பிறமொழிக் கவிதைகளுடன் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்துத் தமிழகத்தின் மகாகவி, தேச விடுதலை இயக்கத்தால் உணர்வூட்டப்பெற்ற இந்திய இலக்கிய மேதைகளின் முதல் வரிசையில் இடம்பெறுகிறார் என்பது உறுதிப்படுகின்றது' என்பது அவரது ஆய்வு முடிவாகும். அண்மைக்காலத்தில் வளர்ந்து வரும் ஆய்வுகளில் இக்கட்டுரை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஒப்பிலக்கியம் - விருப்பப்பாடம்

இன்று ஒப்பிலக்கியம் தமிழில் கால்கொள்வதற்கு நல்ல சூழ்நிலை இருக்கிறது. பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள மொழித்துறைகளிலே இன்று ஒப்பியல் ஆய்வுகள் மிகுந்த அளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. மாணாக்கரிடையே ஒப்பியல் நோக்கைக் கூர்மைப்படுத்தும் வகையில் சில பல்கலைக்கழகங்களில் ஒப்பியல் இலக்கியம் முதுகலைக்கு உரிய விருப்பப்பாடங்களில் ஒன்றாகச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது. இதன் விளைவாக ஒப்பியல் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் மாணாக்கருக்கு அறிமுகப்படுத்தும் வகையில் சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் துறை மற்றும் இந்திய மொழிப் புல ஒருங்கிணைப்பாளர் டாக்டர் இராம.பெரிய கருப்பன் (தமிழண்ணல்) எழுதிய 'ஒப்பிலக்கிய அறிமுகம்', 'சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு-இலக்கிய கொள்கைகள்', டாக்டர்.கதிர் மகாதேவன் எழுதிய 'ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் சங்க காலம்' என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம் அண்மையில் 'ஒப்பியல் நோக்கு' என்னும் தலைப்பில் ஒரு நூலை வெளியிட்டுள்ளார். டாக்டர் தா.வே.வீராசாமி மா.செண்பகம் முதலியோர் அவ்வப்போது ஒப்பியல் சார்ந்த கட்டுரைகளை எழுதி வருகின்றனர். வேகம் பெற்று வரும் ஒப்பியல் ஆய்வு ஆராய்ச்சிக்கு இவை சில எடுத்துக்காட்டுகள் எனலாம்.

தமிழில் கால்கொண்டுவிட்ட ஒப்பிலக்கிய ஆய்வுமுறையாகத் தழைத்துச் செழிக்குமாயின், தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருமை வெற்று ஆரவாரமாக இல்லாமல், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகும். தமிழ் இலக்கியம் மேலும் ஒளிபெற்றுச் சிறக்கும். 'உலக இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தமிழினத்தின் பங்கு இதோ இத்துணை அளவினதாகும்' என நாம் எடுத்துக்காட்டும் வாய்ப்பினைப் பெற அன்றுதான் இயலும்.

பிரெஞ்சுக் கோட்பாடும் அமெரிக்கக் கோட்பாடும்

“முக்கியமாக வெவ்வேறு இலக்கியங்களின் இடையே ஒன்றற்கொன்று உள்ள உறவுகளை ஆராய்வது ஒப்பிலக்கியத்தின் குறிக்கோளாகும்”

- பால் வான் தீகம்

பிரெஞ்சுக் கோட்பாடு, அமெரிக்கக் கோட்பாடு என்று பெயர் சூட்டுவது முற்றிலுமே பொருந்துவதாகாது. எனினும் நம் ஆய்வு எளிமை கருதி அவ்வாறு கூறிக்கொள்கிறோம். சுருக்கமாகக் கூறினால், இக்கோட்பாட்டு வளர்ச்சியில் மூன்று படிநிலைகள் புலனாகின்றன.

1. நாட்டுப்பாடல் ஆய்வுநிலை – வீரயுகப் பாடல்கள் பற்றிய ஆய்வு ஒப்பீட்டுக் களத்தில் முன்பு மேலோங்கி நின்ற காலம் உண்டு.
2. பிரெஞ்சு நாட்டு ஒப்பீட்டறிஞர்களிடம் மேலோங்கியிருந்த நெறிமுறைகள்
3. அமெரிக்கர்கள் இப்புதுத்துறையில் ஆர்வம் கொண்டு வளர்த்தபோது புதுவதாகப் புகுத்திய நெறிமுறைகள்

நாட்டுப் பாடல் ஆய்வுகள்

நாட்டுப்புற இலக்கியக் கதைகள் (Fables and fairy tales), கதைப் பாடல்கள் (Ballads) போல்வன எவ்வாறு நாடு விட்டு நாடு பெயர்ந்து பரவிச் செல்கின்றன என்பது இவ்வாய்வின் அடிப்படையாக இருந்த காலம் ஒன்று உண்டு. மேலும், இந்நாட்டுப்புறக் கதைக்கருக்கள் (Folktale themes) எங்ஙனம் எழுத்து வடிவ இலக்கியங்களுக்குள் புகுந்து நிலை பெறுகின்றன என்பதும் ஆராயப்பட்டது.

வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கும், எழுத்து மொழி இலக்கியத்திற்கும் இவ்வாறு இடைத்தொடர்பு இருந்து கொண்டே இருப்பதை அறிஞர்கள் பலர் எடுத்துக்காட்டினர். இலக்கிய வகைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் காண இது பெரிதும் பயன்பட்டது. இலக்கிய உத்திகள் பல நாட்டுப்பாடல்களிலிருந்து பெறப்பட்டதாலும், யாப்பு வடிவங்கள் பலவும் அவ்வாறே உருவாகி வந்தமை அறியப்பட்டதாலும் நாட்டுப்பாடல் இலக்கியக் கல்வி பெரிதும் போற்றப்பட்டது.

இலக்கியங்களுக்கான அடிக்கருத்துக்கள் (Themes) எவ்வாறு நாடு விட்டு நாடு பெயர்ந்தன என்பதே நன்கு ஆராயப்பட்டது. பலமொழிகளிலும் வழங்கும் பழங்கதைகள் (Legends), புராணக் கதைகள் (Myths), கற்பனைக் கதைகள் (Fairy tales) ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தனர். இது இறுதியில் இலக்கியங்களின் அடிக்கருத்து ஒப்பீடாகவே (Thematology) ஆயிற்று. ஐரோப்பாவில் பல மொழிகளிலும் தோன்றிய இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் அடிக்கருத்துக்கள் ஒரு தன்மையினதாக இருப்பதையும் இவற்றுள் பலவற்றுக்கு நாட்டுப்பாடல் அடிப்படை இருப்பதையும் கண்டறிந்தனர்.

நாட்டுப்பாடல் வடிவங்களே இலக்கிய வடிவங்களுக்குப் பெரும்பாலும் முன்னோடியாய் அமைந்தமையின் இலக்கியத்தின் புறநீர்மை சார்ந்த யாப்பு வடிவ ஒப்பீடாகவும் (Morphology) இது வளர்ச்சி பெற்றது. ரஷ்யாவிலும் அதனைச் சார்ந்த ஸ்லாவிக் நாடுகளிலும் ஸ்காண்டி நேவியாவிலும் நாட்டுப்பாடல்கள் இன்றும் வழங்குகின்றன. தமிழகத்திலும் தென்னிந்திய மொழிகளிலும் இலங்கையிலும் கூட மிகுதியாக நாட்டுப்பாடல் ஆய்வு வழங்குகின்றது. ஆனால், மேலை நாட்டளவு இங்கு நாட்டுப்பாடல்கள் இடம்பெறவில்லை.

‘நாடோடிப் பாடல்கள்’ என்று நாட்டுப் பாடல்களுக்கு ஒரு பெயர் உண்டு. நாடு விட்டு நாடு, ஊர் விட்டு ஊர் பெயர்ந்தது. திரிவோர்க்கு ‘நாடோடிகள்’ என்ற பெயருண்டு. இது போலவே இந்நாட்டுப்புறக் கதைகளும் பாடல்களும் இடம் பெயர்வன, எங்கும் பரவுவன என்பதை மேனாட்டு அறிஞர்கள் மெய்ப்பித்துள்ளனர். இங்கு நம் முன்னோர் இப்பொருள் அமைதி துலங்க, ‘நாடோடிப் பாடல்கள்’, ‘நாடோடிக் கதைகள்’ என அழைத்து வந்தமை வியக்கத்தக்கது. எனவே, இவற்றை ‘நாடோடி இலக்கியம்’ எனல் தவறு என்பார் கூற்றுப் பொருந்தாமை அறியலாம்.

நாட்டுப்புற இலக்கிய ஆய்வில் ஒப்பீடு உண்டு எனினும் இதனையே நாம் ஒப்பிலக்கியம் எனக் கோடல் இயலாது. ரெனிவெல்லாக்கும், ஆஸ்டின் வாரனும் நாட்டுப்புற இலக்கியக் கல்வியை மதிப்பினும், அதனையே ஒப்பீட்டுத்துறையாகக் கோடல் தவறு என்பதைத் தமது இலக்கியக் கொள்கை என்ற நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

டாக்டர் வி.சச்சிதானந்தம் அவர்கள் இது பற்றிக் குறிப்பிடுவது கருதத்தக்கது. “ஒப்பிலக்கியம் என்பது வாய்மொழி இலக்கியக் கல்வியையும் குறித்தல் கூடும். குறிப்பாக நாட்டுப்புறக் கதைகள் அவை இடம்பெயர்ந்து பரவுதல், அவை கற்பனையாகப் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களின் மாறி அமையும் திறன் போல்வன இதில் அடங்கும்” (However in practice Comparative Literature covers specific area. It may refer to the study of oral literature specially folk tales, their transformation into imaginative writing)

பிரெஞ்சுக் கோட்பாடு

பிரெஞ்சு நாட்டு அறிஞர்கள் உருவாக்கிய அக்கோட்பாடு காலத்தால் முற்பட்டது மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தது. செறிவுமிக்கது. பால் வான் தீகம் (Paul Van Tieghem) ‘ஒப்பிலக்கியத்தின் குறிக்கோள் வேறுபட்ட இலக்கியங்களிடையே ஒன்றற்கொன்று உள்ள உறவு நிலைகளை ஆராய்வது’ என்றார். (The object of comparative literature is essentially the study of diverse literature in their relations with one another)

இக்கோட்பாட்டின்படி இலக்கிய வகைகளின் தோற்றம் அல்லது படைப்புப் பற்றிய ஆய்வு மிகுதியாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. சமுதாயம், உளவியல், உயிரியல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும், கலைத்துறை அடிப்படையிலும் இலக்கியங்கள் எவ்வாறு உருவாகின்றன என்று ஆராய்வதில் பிரெஞ்சு நாட்டு அறிஞர்கள் ஆர்வம் காட்டினர்.

ஒரு வகையில் அறிவியல் நோக்கோடு இலக்கியத்தை அணுகும் முறை இங்கே தோன்றியது எனலாம். பரிணாமம் எனப்படும் கூர்வலமுறை (Evolution) இலக்கியத்தில் ஏற்றிப் பார்க்கப்பட்டது. பகுப்பாய்வு உடற்கூற்றாய்வு (Anatomy) அடிப்படையில் செய்து பார்க்கப்பட்டது. காரணகாரிய முறையில் ஆராய்தல் (Cause and effect theory) அறிவியல் முறைகளுள் ஒன்றாகும். உலகில் நிகழும் எல்லா விளைவுகளுக்கும் காரணம் உண்டு என்றும், காரணங்களும் சூழ்நிலைகளும் மாறாதிருக்கும் வரை அவற்றால் ஆகும் விளைவுகளும் மாறாது என்றும் அறிவியல் கூறும். இலக்கியமும் இது போலப் பல நாடுகளில், பல சூழ்நிலைகளில் காரண காரிய இயல்புக்கு ஏற்பத் தோன்றி வளர்ந்து வந்திருப்பதைப் பிரெஞ்சு நாட்டு ஒப்பீட்டறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டினர். இலக்கியம் தோன்றுவதற்குச் சமூக, அரசிய, பொருளியல் காரணங்கள் பல உள்ளன. ஒரு நாட்டு வரலாற்றுக்கும் அந்நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றுக்கும் தொடர்பு உண்டு. இலக்கிய வரலாறு என்பது வரலாற்றைச் சுருக்கமாகத் தரும் கையேடே (Literary history is a manual of history) என்ற அறிஞர் தெயினின் கூற்றும் இவண் கருதத்தக்கதாகும்.

பிரெஞ்சு நாட்டு அறிஞர்கள் இலக்கியத் தோற்றம் பற்றிய ஆய்விற்கு நாட்டுப்பாடல் ஆய்வும் இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்தனர். இலக்கியம் ஆற்றல் மிக்க போக்குகளால் காலந்தோறும் உந்தப்படுகிறது என்றும் இப்போக்குகளினின்றும் தொடர்புடைய மொழிகள் தப்பிக்க முடியாது என்றும் கருதினர். ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியைத் தொடர்ந்து உறவுடைய மொழி இலக்கியங்களில் எல்லாம் ஒரு விதமான வளர்ச்சிப் போக்கே காணப்படுவதற்கு இப்போக்குகளின் தாக்கமே காரணமாகும்.

இலக்கியத்தை வரலாற்று நோக்கில் (Historical view) ஆராய்வதே பிரெஞ்சுக் கோட்பாடு எனலாம். மேலும், இலக்கிய ஒப்பீடு என்ற சொற்றொடரில் ஒப்பீட்டிற்கு முறைகளுக்குப் பிரெஞ்சு நாட்டு ஒப்பீட்டறிஞர்கள் முக்கிய இடம் அளித்தனர்.

பிரெஞ்சு நாட்டில், சார்போனில் 'இலக்கிய ஒப்பீட்டுக் கழகம்' தோன்றியது. பால் வான் தீகம் எழுதிய 'இலக்கிய ஒப்பீடு' என்ற நூல் அடிப்படையான ஒப்பீட்டுக் கொள்கை விளக்க நூலாகக் கருதப்பட்டது. ∴பெர்னாண்டு பால்டென்ஸ்பெர்கர் (Fernand Baldensperger) பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டினை விளக்கவல்ல மூன்று பெரும் நூல்களை வெளியிட்டார். ஜோசப் டெக்ஸ்டு (Joseph Texte), பால் ஹசார்டு (Paul Hazard), காரே (Carre), பாட்டைலன் (Bataillon), ரோட்டியர் (Roddier) போன்ற அறிஞர் பலரால், அங்கு இவ்வொப்பீடு முக்கிய இலக்கியக் கல்வியாக உருப்பெற்றது.

பால்டென்ஸ்பெர்கர் 1921-இல் இலக்கிய ஒப்பீட்டு ஆய்வு மலர் (Revue be literature comparee) ஒன்று தொடங்கினார். பிறப்பு மரபு அல்லது பிறப்புறவு ஆய்வை (Genetic Studies) அவர் மிகவும் போற்றினார். அவரைப் பின்பற்றி ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்கள் கலை, இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்கான மூலக்கூறுகளை ஆராய்ந்தறிவது அவற்றை மிக நன்கு

புரிந்து கொள்வதற்கான சிறந்த வழி எனக் கருதினர். இலக்கியத்தைப் புரிந்துகொள்ள, இது எப்படித் தோன்றியது என்று தொடக்கத்தை ஆராயவேண்டும் என்றனர். இதனால் முழுக்க முழுக்க மூலமும் தாக்கமும் பற்றியதான நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளை இலக்கிய ஒப்பீட்டு ஆய்வு மலர் வெளியிட்டது. இவ்வாறு உறவுடைய மொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து அவற்றின் மூலத்தையும் தாக்கத்தையும் (Source and Influence) கண்டறிதலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் போற்றப்பட்டது. இங்ஙனம் இனமொழிகளிடையே உள்ள இலக்கிய உறவு ஆராய்ச்சியைப் பிறப்புறவு ஆய்வுமுறை (Genetic Approach) என்பர். அடிக்கருத்துக்களிடையே (Thematology) இடம் பெயர்ந்தவற்றைக் கண்டுபிடிப்பதும், வடிவ அடிப்படையில் (Morphology) இனமொழிகளிடையே பரவியுள்ளதைக் கண்டறிவதும் என இரு ஒரு கூறுபட்டு வளர்ந்தது. உறவுடைய மொழிகளிடையே புகுந்தது யாது? பெற்றது என்ன? மூலம் எது? தாக்கம் பெற்றது எது? என ஆராய்வதே மேலோங்கி நின்றது. பொதுவாக இலக்கிய அடிக்கருத்துக்கள் (Themes), குறிக்கோள்கள் (ideas and Motifs), கருப்பின்னல்கள் (Plots), இலக்கியவகை (Genres), வடிவம் (Form), நடை(Style),இலக்கியவுணர்வு போன்றவற்றின் மூலமும் தாக்கமும் பற்றி இது ஆராய்ந்து என விரித்துக் கூறலாம்.

ஜார்ஜ் பிராண்டெஸ் (George Brandes) என்ற பிரெஞ்சு நாட்டு ஒப்பீட்டறிஞர் ஆற்றல் மிக்க போக்குக் கொள்கையை (Concept of Currents) முதன்முதலாகப் புகுத்தினார். ∴பெர்டினாண்டு புருனெடீர் (Ferdinand Brunetiere) பாரிசில் 1900-இல் முதல் ஒப்பீட்டறிஞர் மாநாட்டில் இக்கொள்கையை ஆதரித்துப் பேசினார். அறிஞர் இப்போலைட்டுத் தெயின் (Hippolyte Taine) காரணகாரிய ஆய்வை (Cause and effect theory) வற்புறுத்தி, எவ்விதமான இலக்கியத் தோற்றத்திற்கும் காரணம் உண்டு என்றார். இயற்கையில் அல்லது பௌதிகத்தில் பொருள்களின் சேர்க்கையினால் புதியதொன்று தோன்றுவது போன்றதே இலக்கியத் தோற்றமும் என அவர் விளக்கினார். கலையின் ஒவ்வொரு படைப்பும் அங்ஙனம் ஒரு காரணத்தால் உருவாவதேயாகும் எனவும், அது இங்ஙனம் தோன்றியது என அதன் காரணங்களை அல்லது மூலங்களை விளக்கியுரைப்பது எளிதே எனவும் அவர் எடுத்துரைத்ததை அறியற்பாலது. பூதவியல் பொருள்களைப் போலப் புலன்களால் உணரப்படாதனவும் (Spritual events) அப்பொருள் தன்மையுடையன போல (Matter) உருவாவனவேயாகும்.

குறிப்பிட்ட சில மூலக்கூறுகள் உருமாறி வேறு அமைப்புடையன உருவாவதபோல நுண்பொருட்கருத்துக்களும் மாறி அமைந்து புது வடிவங்கள் பெற்று உருவாகின்றன. அறிஞர் தெயின் இலக்கிய ஒப்பீட்டறிஞர் இலக்கியத் தோற்றத்திற்கு மூல காரணமான இனம், சூழ்நிலை, புலவனின் மனத்திறன் ஆகியவற்றை மனதிற் கொள்ள வேண்டும் என்றார். அறிவியல் ஆய்வைப் போலவே இலக்கிய ஆய்வை மேற்கொள்ள முடியும் என்றும், அதனைச் சரிபார்க்கு மேலும் மேலும் திருத்தமுறச் செய்ய முடியும் என்றும் அவர் விளக்கினார்.

ஒப்பியல் இலக்கியம், உலக இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டிற்கு தம்மை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதே அவரது குறிக்கோளாகும். பெரும்பாலும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் வழங்கிய இலக்கியங்களிடையே உள்ள உறவு, ஒற்றுமை ஆகியனபற்றிச் சான்றுகள் காண்பதிலேயே சென்ற நூற்றாண்டில் ஒப்பிலக்கியம் கருத்தைச் செலுத்தியது.

அமெரிக்கக் கோட்பாடு

பிரெஞ்சு நாட்டில் ஒரு சூழலில் ஒப்பிலக்கியம் வளர்ந்தது. அமெரிக்க நாட்டுச்சூழல் அதன் பெரிதும் வேறுபட்டிருந்தமையின், அந்நாட்டு ஒப்பிலக்கியத் துறை புதிய திசைகளில் கிளைவிட்டு விழுதுன்றி வளரலாயிற்று. செருமன் நாட்டுப் பெருங்கவிஞர் கதே அவர்களின் உலக இலக்கியக் கருத்து, செருமனியில் தோன்றிய ஒப்பியல் மொழி நூல் ஆய்வு, புனைவியற் காலத்துச் செல்வாக்கு, இலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட அழுத்தம், டார்வின் வகுத்த பரிணாமக் கோட்பாட்டுச் செல்வாக்கு, கூவியரின் உடற்கூற்றுப் பகுப்பாய்வு முறைகள், நாட்டுப்புற இலக்கிய ஆய்வு வளர்ச்சி போன்ற பல சார்புகளினால் உந்தப்பட்டுச் சென்ற நூற்றாண்டில் பிரெஞ்சு நாட்டின்கண் இலக்கிய ஒப்பாய்வு முகிழ்த்தது.

அமெரிக்க நாடு குடியேற்ற நாடாகும். ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த பல மொழியினரும் அங்குக் குடியேறியுள்ளனர். எனவே, 'உலகப் பொதுமை மனப்பான்மை' அங்கு எளிதில் வெற்றிபெற வாய்ப்பு இருந்தது. புதுத்திறனாய்வாளர்கள் (New Critics) பின்பற்றிய இலக்கிய இயக்கம் வலுப்பெற்றதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். புதுத் திறனாய்வாளர்கள் ஆசிரியர் வரலாறு, நூல் வரலாறு ஆகியவற்றுக்கு அப்பால் இலக்கியத்தைத் தனித்த நிலையில் நோக்கி, அதில் அமைந்துள்ள திறன்களைக் கொண்டே அதை மதிப்பிட வேண்டும் என்றனர். நூலாசிரியர் பெயர் கூட முக்கியம் என்று அவர்களுக்குப் படவில்லை. இலக்கியம் தோன்றிய பின்னணி, ஆசிரியர் வரலாறு ஆகியவற்றால் இலக்கியத்திற்கு வெளியில் நின்றே அதை மதிக்கும் அல்லது வெறுக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. ஆனால் இலக்கியத்தினுள் புகுந்து அதனால் அதனை மதிக்கும் போக்கையே அவர்கள் விழைந்தனர். இப்போக்கு, பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டிற்கு எதிரானது. ஆசிரியர் வரலாறும், நூல் தோன்றிய வரலாறும் தெரிந்தால்தான் யாருடைய பழைய படைப்புக்களாகிய மூலம் யாருடைய புதிய படைப்புகளில் தம் செல்வாக்கை வீசியிருக்கக்கூடும் என்று கண்டறிய முடியும். எனவே, இது நூலைப்பற்றிய புறநிலை ஆய்வாகக் கருதப்பட்டது. அதனால் ஒப்பிலக்கியத்தை இத்தாக்கக் கோட்பாட்டினின்றும் (Influence theory) விடுவிக்க அமெரிக்கர் முயன்றனர். ஒப்பிலக்கியமும் புதிய திசையில் புதிய நோக்கும் போக்கும் கொண்டு நடைபோடத் தொடங்கியது.

பிரெஞ்சுக் கோட்பாடு கடுமைமிக்கது. அமெரிக்கக் கோட்பாடு நெகிழ்வும் விரிவும் உடையது. அமெரிக்கக் கோட்பாட்டில் மிக முற்போக்கான பல கூறுகளைக் காணலாம். சுருக்கமாகக் கூறினால் பிரெஞ்சு நாட்டவர் ஒப்பீட்டு முறைகளில் மிகுதியான அழுத்தம் காட்டி ஆய்வு செய்தனர். அமெரிக்கரோ முறைகளைவிட இலக்கியமே முக்கியம் என்று இலக்கியத்தில் மிகுந்த அழுத்தம் வைத்தனர். உறவுடைய இலக்கியங்களிலேயே

ஒப்புமைகளை, உறவுநிலைகளை, மூலத்தாக்கங்களைப் பிரெஞ்சு நாட்டவர் தேடினர். அமெரிக்கரோ ஒப்புமையுடைய எந்த இலக்கியத்தையும் அவை உறவுடையனவாயினும் அல்லவாயினும் ஒப்பிடலாம் என்றனர். அவர்கள் ஒப்பீட்டு எல்லையை விரிவுபடுத்தினர். பிறப்புறவு அற்றனவாயினும் ஒப்புமைக் கூறுகளை உடைய வெவ்வேறு மொழி இலக்கியங்களின் தலைசிறந்த நூல்களைப் பகுத்தும் ஒப்புமை கண்டும் (Analytic and analogical studies) ஆராய்வது இலக்கியத்தின் முருகியலை வெளிக்கொணர்ந்து, அவற்றின் சிறப்பியல்புகளை விளங்க வைக்க உதவும் என்பது அமெரிக்க ஒப்பீட்டறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

பிரெஞ்சு நாட்டவர் போற்றிய மூலமும் தாக்கமும் பற்றிய கொள்கையை அமெரிக்கர் வெறுத்தனர். அது விருப்பு வெறுப்புக்கு ஆளக்குவது என்றும், இலக்கியத்தை முழுமையாக நோக்காமல் பிரித்துப் பிரித்துச் சிறுசிறு கூறுகளாக ஒப்பிடத் தூண்டுவது என்றும், தத்தமது நாட்டு இலக்கியமே சிறந்தது என்றும் மனப்பான்மையில் ஆராயப்படுவது என்றும் அவர்கள் குறை கூறினர்.

அமெரிக்காவில் 1899-இல் கொலம்பியாப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆர்தர் கிறிஸ்டியின் (Arthur Christy) முயற்சியால் ஒப்பியல் துறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அவர், 'ஒப்பியல் இலக்கியச் செய்தி மடல்' என்ற இதழை 1942 முதல் 1946 வரை பதிப்பித்து வெளியிட்டார். பின்னர் ஹார்வோடு விககான்சின், வடகரோலினா போன்ற பல்கலைக்கழகங்களில் எல்லா இலக்கிய ஒப்பீடும் வளர்ந்தது. 1945-க்குப் பிறகு 60-க்கு மேற்பட்ட இடங்களில் இத்துறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஐரோப்பாவிலோ சார்போனுக்கு அடுத்து உட்ரெச்சில் மட்டுமே இலக்கிய ஒப்பீட்டுக்கழகம் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. அமெரிக்காவில் கண்ட பெருவளர்ச்சி வேறு எங்கும் காணாதற்கரியதாகும்.

யேல் பல்கலைக்கழகத்தில் இத்துறை மிக உயர்நிலைபெற்றது என்பர். ஆஸ்கர் ஜே.காம்ப்பெல், ரெனிவெல்லாக்கு ஆகியோர் இங்குப் பணிபுரிந்த பேரறிஞர்கள் ஆவர். வடகரோலினாவைச் சேர்ந்த வெர்னல் பால் பிரீடெரிச்சு (Wernal Paul Friedrich) இந்தியானா பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த ஹோர்ஸ்ட் பிரெஞ்சு (Hortz Frenz) ஆகியோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

வெர்னர் பால் பிரீடெரிச்சு 'ஒப்பீட்டு ஆய்வாளராகப் பிறந்தவர்' என்று சிறப்பிக்கப் பெறுவர். ∴.பெர்னாண்ட் பால்டென்ஸ்பெர்கெர், பால் வான் தீகம் போன்ற பிரெஞ்சு நாட்டு அறிஞர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு விளங்கியவர். ஐரோப்பாவில் 'மனிதப் பண்பு நிலைக்களன்கள் உலகப் பொதுவானவை' (Universal Human Values) என்ற கருத்தை வலியுறுத்தித் தொண்டாற்றிய பெருமை அவருக்கு உண்டு. பிரீடெரிச்சு 1945 முதல் தமது சொந்தச் செலவில் 'ஒப்பிலக்கியச் செய்தி மடல்' (Comparative Literature News Letter) ஒன்றைத் தட்டெழுத்துப் படிவமாக வெளியிட்டார். ஓரீகன் (Oregon) பல்கலைக்கழகம் வழியாக 1949 முதல், ஒப்பியல் இலக்கியம் (Comparative Literature) என்ற இதழைத்

தோற்றுவித்தது மட்டுமின்றித் துணையாசிரியராகவும் விளங்கினார். வட கரோலினா பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளிவந்த, ஒப்பியல் பொது இலக்கிய இரண்டு ஆண்டு மலரின் (The year Book of Comparative Literature) ஆசிரியராக ஒன்பது ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். இக்காலத்தில் ஒப்பியல் இலக்கியத்தின் விளக்கம், கொள்கை, பயன், எல்லை முறை யாவும் அவரால் தெளிவுறுத்தப்பட்டன. அவர் பிரெஞ்சு நாட்டு ஒப்பியல் அறிஞரான பால்டென்ஸ்பெர்கருடன் சேர்ந்து, 'ஒப்பியல் இலக்கியக் கருவி நூற்றொகை' (Bibliography of Comparative Literature) 1950-இல் வெளியிட்டார். நாளடைவில் இது போன்ற கருவி நூற்றொகைகள் பல வெளிவந்தன. பத்தாண்டுகளில் அமெரிக்காவில் ஒப்பியல் இலக்கியத்துறை பெருவளர்ச்சி கண்டது.

1954-இல் அனைத்துலக ஒப்பியல் இலக்கியக் கழகம் (International Comparative Literature Association) நிறுவப்பெற்றது. 1955-இல் வெனிசில் அதன் முதல் மாநாடு நிகழ்ந்தது. அதன் இரண்டாம் மாநாட்டைப் பிரீடெரிச்சு 1958-இல் வடகரோலினாவைச் சேர்ந்த சாப்பல் ஹில்லில் நடத்தினார். 'அமெரிக்க ஒப்பியல் கழக'மும் அப்போது நிறுவப்பெற்றது.

பேராசிரியர் எச்.எச்.எச்.ரிமாக் (Remak) தந்துள்ள விளக்கம் மீண்டும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். "ஒப்பியல் இலக்கியம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டு எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட இலக்கிய ஆய்வாகும். ஒரு பக்கம் இலக்கியத்திற்கும் மறுபக்கம் பிற அறிவு சமயம் சார்ந்த துறைகளுக்கும் இடையேயுள்ள உறவுத்தொடர்புகளை ஆராய்வது. அவை கலைகள், தத்துவம், வரலாறு, சமூக அறிவியல், சமயம் முதலியனவாகும்." இதிலிருந்து ஒப்பீட்டாய்வு என்பது நாட்டெல்லை கடந்தது என்பது போதரும். இலக்கியங்களிடையே மட்டுமின்றி இலக்கியத்தைப் பிறதுறைகளுடன் ஒப்பிடலாம் என்பது புதுமையானது ஆகும்.

இலக்கியத்தின் முழுமையை (Totality of literature) கருத்தில் கொண்டு ஆராய வேண்டும் என்றும், எல்லா இலக்கியப் படைப்புக்களையும் இலக்கிய அனுபவங்களையும் ஒன்றாகக் கருதும் மனஉணர்வுடன் உலகளாவிய பார்வையில் எல்லா இலக்கியங்களையும் கற்பதே ஒப்பியலாகும் என்றும் ரெனிவெல்லாக்கு கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். (It will study all literature form an international perspective with a consciousness of the unity of all literaty creation and experience)

அமெரிக்கர் வளர்த்த ஒப்பியல் துறை பிரிந்து விரிந்து சென்றது. இலக்கியத்தை நுண்கலைகளோடும் அறிவியலோடும் வரலாறு சமூகவியல் தத்துவம் உளவியல் போன்றவற்றோடும் ஒப்பிடும் வகையில் ஒப்பியலின் ஆய்வுக்களத்தைப் பெரிதாக்கினர். ஒப்பீட்டிற்காக ஒப்பீடு (Comparison for its own sake) என்பதை அமெரிக்கர் மறுத்தனர். பிரெஞ்சுக்கோட்பாடு 'வரலாற்று நோக்கு' உடையதாய் இருந்தது. அமெரிக்கக் கோட்பாடு 'முருகியல் நோக்கு' உடையதாய் மலர்ந்தது. பிரீடெச்சு என்னும் அறிஞர் பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டை 'அறிவியல் முறையில் அணுகுதல்' (Scientific Approach) என்றும்,

அமெரிக்கக் கோட்பாட்டை 'முருகியல் முறையில் அணுகுதல்' (Aesthetic Approach) என்றும் வருணித்தார். அமெரிக்கர்கள் எல்லாவற்றையும் புதிதாகப் புகுத்தினர் என நினைப்பது தவறு. நுண்கலைகளுடன் ஒப்பிடுதல், உலகப்பார்வை, முருகியல் நோக்கு போல்வனவற்றிற்கான வித்துக்களை நாம் பிரெஞ்சு நாட்டு வளர்ச்சியிலேயே காணமுடியும். ஒப்பீட்டுத்துறையைப் பிரெஞ்சு, அமெரிக்க நாட்டுப் பேரறிஞர்கள் மற்றும் ஐரோப்பியப் பேரறிஞர்களின் கருத்தொருங்கிணைவு வளர்ச்சியாகவே கருதவேண்டும். இங்ஙனம் இவ்வப்பீட்டுத்துறை பெற்ற வளர்ச்சியை ஒப்பீட்டறிஞர் வெர்னர் பி.பீரீடெச்சு அவர்கள் எவ்வாறு கருதினார் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட அவருடைய கருத்துப் புலனாக்கும்.

நமது ஒழிவு நேரங்களில் நாம் எழுதுகின்ற ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் படிக்கின்ற ஆய்வுத்தாள்கள், நாட்டு மக்கள் அறிய எழுதும் நூல்கள் போன்றவற்றில் நாம் நமது சுவையை, சார்புநிலையை, திறமையை வெளிப்படுத்துகிறோம். நம்மில் சிலர் அடிக்கருத்து (Thematology) ஆய்வு செய்கின்றனர். மற்றவர்கள் இலக்கிய வகைகளை உலகளாவிய நிலையில் ஆய்கின்றனர். மற்றும் சிலரோ தாக்கம் பற்றிய ஆய்வை விரும்புகின்றனர். சிலர் இடைத்தொடர்பாளர்களின் (Intermediaries) இன்றியமையாமையை ஆய்கின்றனர். இன்னும் சிலரோ தங்களுடைய இரண்டு அல்லது மூன்று மொழி இலக்கிய அறிவை வரலாற்றோடும் சமயத்தோடும் ஒப்புமைப்படுத்தி ஆராய்கின்றனர். மற்றவர்கள் நுண்கலைகளுடனோ அல்லது கலைத்திறனாய்வுடனோ இலக்கியத்தைத் தொடர்புபடுத்தி ஆய்கின்றனர். இலக்கியத்தின் சமுதாயப் பண்பைக் கண்டறிவதே பயனுள்ள ஆய்வுத்துறை எனக்கொண்டு முருகியற் கருத்துக்களை மேற்கொண்டு ஆராய்ந்து, தம் மிகுதிறமை புலனாகப் பாடுபடுகின்றனர். இக்கருத்து வேறுபாடுகளோடு வெவ்வேறு வகையான சிறந்த ஆய்வுகளை நாம் பெறமுடிகிறது. நூல்களும், கட்டுரைகளும் மிகச்சிறுதிறன் முதல் உலகளாவிய இயக்கங்கள் சார்ந்த பெருங்கோட்பாடுகள் வரை வேறுபட அமைகின்றன. அவை அரிதான பொருள் முதல் அடிக்கடி பயன்படும் பொருட்கூறுவரை ஆராய்கின்றன. ஆயினும் அவை ஒவ்வொன்றும் அந்தந்த ஆசிரியரின் ஒப்பற்ற தனிச்சிறப்பைப் புலனாக்குகின்றன. ஒப்பிலக்கியத்தில் அவ்வவ் ஆசிரியர் எவ்விதமான ஆய்வை மேற்கொள்ள விரும்புகின்றனர் என்பதையும் அவை புலனாக்கி நின்கின்றன. இத்தகு மனங்கவரும் புதிய முடிவற்ற ஆய்வுக்களமாக (Fascinating, new, inviting field) ஒப்பிலக்கியத்துறை விளங்குகிறது.

இலக்கியத்தை உலக நோக்கில் ஆய்வது, இலக்கியங்களிடையே உள்ள ஒப்புமைகளை ஆய்வது, இலக்கியத்தைப் பிற கலைகளுடனும் இயல்களுடனும் ஒப்புநோக்கி ஆய்வது, இலக்கியத்தைப் புதுமை நோக்கில் ஆய்வது என இவ்வாறு இவ்வப்பிலக்கியத் துறை விரிந்து கொண்டே செல்கிறது.